ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 387
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 3 ΙΟΥΛΙΟΥ 1926
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100
Ἐξω ἐρικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

(Βλέπε εἰς τὴν 8ην σελίδα)

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσπασιν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Νοσμάνιν καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια.

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε: Νοσμάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἐκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης, καθίσταται γνωστὸν ὅτι ἐὰν νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

ΚΟΔΦΟ, Κομοτινήν: Γάμον διαβλέπω σύντομον καὶ εὐτυχῆ. Ὄνομα μέλλοντος: Νικόλαος. Προσέξατε μόνον τοῦτο: Ὁ μέλλων σύζυγός σας θὰ ἔχῃ χαρακτῆρα πολὺ ἰδιότροπον, ἀλλὰ κατὰ βάθος θὰ εἶναι καλός. Φροντίζετε νὰ μὴ τοῦ ἐναντιοῦσθε Οὔτε μόνον θὰ ζήσετε μαζῆ του εὐτυχῆς.

ΕΡΩΤΟΚΡΙΓΟΝ Κ., Κομοτινήν: Εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα δὲ θὰ προοδεύσετε. Θὰ δοκιμάσετε μεγάλας ἀπογοητεύσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς κουράσουν εἰς τὸ τέλος. Συνεπῶς σᾶς συνιστῶ νὰ ἀλλάξετε ἐπάγγελμα. Γάμον δὲν προβλέπω, μόνον μίαν μεγάλην ἐρωτικὴν περιπέτειαν, ἡ ὁποῖα θὰ σᾶς ἀφήσῃ ἀληθινὸν πόνον; Ἀναμνήσεις. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησίν σας οὐδεμίαν ἔχω νὰ σᾶς δώσω ἀπάντησιν.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ, Ἀθήνας: Προβλέπω γάμον εὐτυχῆ. Εἰς τὸν γάμον αὐτὸν ἕνας κύριος θὰ προσπαθήσῃ νὰ παρεμβάλῃ ἐμπόδια, ἀλλὰ τοῦτο μὴ σᾶς πτοήσῃ. Εἰς τὸ τέλος σεῖς θὰ νικήσετε. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι κακός, ὅταν κανεὶς γνωρίζει νὰ συμπεριφέρεται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Τίποτε ἄλλο.

ΑΝ. ΞΑΦ.: Ἐὰν θέλετε δύνάμαι νὰ σᾶς ἀπαντῆσω δι' ἰδ αἰτέρας ἐπιστολῆς. Ἀντίτιμον δρχ. 20.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΝ ΝΕΟΝ, Πάτρας: Μελαχροινή. Ὁ ἔρως; αὐτὸς οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ. Μία διασκέδασις μόνον, ἡ ὁποία θὰ τελειώσῃ γρήγορα. Ταξείδιον διαβλέπω. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 45 ἔτη. Ἡ ζωή σας θὰ διέλθῃ ἐν μέσῳ μεγάλων περιπετειῶν καὶ οἰκογενειακῶν ἀνωμαλιῶν.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΝ ΒΟΛΟΥ: Γάμος δὲν θὰ γίνῃ πρὸς τὸ παρόν. Χαρακτὴρ εὐθύς, ἤπιος, πλὴν ὀλίγον ὑ τεσήφανος. Τὸ μέλλον σας μετρίως εὐτυχές. Ἕνας ἐχθρός σας θὰ σᾶς βλάψῃ κατ' αὐτάς, ἐλπρῶς ὅμως.

ΝΙΤΣΑΝ ΒΑΡΒΑΡΗΓΟΥ: Ἡ ἀλληλογραφία μὲ τὸν νέον ἐκείνον δὲν θὰ ἔχῃ τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, θὰ σᾶς συνίστων μάλιστα νὰ τὴν διακόψετε, ἐὰν τοῦτο δὲν σᾶς εἶναι ὀδυνηρόν Δὲν ἐννοήσατε ἀκόμη; ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν σᾶς γράφει πλέον, διότι ἐκουράσθη, ὅπως κουράζεται κανεὶς ὅταν ἐπαναλαμβάνῃ συχνὰ τὴν ἰδίαν διασκέδασιν. Ἡ οἰκογενειακή σας ἀκατάστασία δυστυχῶς θὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ φίλος σας Μ. Λ. καμμίαν καλὴν ἰδέαν δὲν ἔχει δι' ὑμᾶς. Μὴ λησμονεῖτε τὴν παλαιὰν παροιμίαν καθ' ἣν «ὅποιος κυνηγᾷ πολλοὺς λαγοὺς δὲν πιάνει κανένα». Γάμον δὲν διαβλέπω Ἡ φίλη σας σᾶς ἀγαπᾷ.

ΑΚΥΛΙΝΗΝ Γ., Ἀθήνας: Τὸ ζῳδιόν σας

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Κάμε τὴ ζωή μου νὰ σβύσῃ, κάμε τὴν καρδιά μου νὰ νεκρωθῇ, μάδησέ με σὰν ἄχρηστο λουλοῦδι, πέταξέ με σὰν παλιὸ δυσάρεστο γράμμα, σπάραξέ με, ἐξαφάνισέ με, λυῶσε με. Ἕνα θάνατο περιμένω τώρα ποὺ δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ ἐλπίσω, ἕνα θάνατο περιμένω κι' ὁ θάνατος αὐτὸς θὰ εἶναι γλυκὸς ὅταν εἶναι ἀπὸ τὰ χέρια σου.

Ἀγωνίσθηκα νὰ σὲ ξεχάσω καὶ σ' ἐξέχασα. Ἤρθαν στιγμὲς ποὺ βεβαιώθηκα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ σὲ λυπηθῶ ἂν σ' ἔβλεπα καὶ σπαραγμένη μέσα στοὺς δρόμους, ἂν σ' ἔβλεπα νεκρὴ μέσα στὴ σάλα σας, ἐγὼ ποὺ τόσο σὲ εἶχα συμπαθήσει.

Ἐζήτησα τότε νὰ τραβήξω κάποιον ἄλλο δρόμο. Ἐζήτησα τὴν γαλήνη καὶ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργή, ἐζήτησα ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἔχασα ἀπὸ σένα νὰ τὰ βρῶ στὸ σπίτι μου. Ξεκρέμασα ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν μαύρη κουρτίνα κ' ἤοχισα νὰ χαμογελῶ ἐγὼ σ' ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦσαν ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσουν ποτὲ ὅπως ἐσύ, ποσσπαθοῦσα νὰ ξεγελάσω τὸν ἑαυτό μου, νὰ βρῶ πνοὴ εὐτυχίας καὶ χαρᾶς μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ποὺ δὲν τὸ γνώριζα, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ποὺ μ' ἔπνιγε, ἔγινα ἕνας θεατρίνος, μὰ δὲν κατόρθωσα τίποτε.

Γατοῦλα μου, δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ καταλάβουν, μὲ ἔπαιρναν γιὰ ἰδιότροπο, γιὰ τρελλό, γιὰ ἐρωτευμένο. Τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ζητοῦσα δὲν μποροῦσαν νὰ μοῦ δώσουν, τίποτε, τίποτε, τίποτε. Ἀ, δὲν τοὺς ἀδικῶ διόλου Ἴσως καὶ αὐτοὶ νὰ ἦσαν εὐτυχισμένοι ἂν δὲν ἐζοῦσαν μαζῆ μου, ποὺ δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ νοιώσουν!

Τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν τελευταία μου αὐτὴν ἀπόπειρα, τί μοῦ μένει πειά. Ὁ θάνατος. Ἀ, αὐτὸ εἶναι πρὰ πολὺ κουτό, παρὰ πολὺ δειλὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα. Ἴσως. Ἀλλὰ τί μ' αὐτό, ἀφοῦ ἐγὼ ἔχ σι πλέον τὴν συνείδησιν τοῦ τί πρέπει νὰ ἤμουν καὶ τί πρέπει νὰ εἶμαι.

Ἔπρεπε νὰ εἶμαι ὁ παντοτεινὸς δικός σου σύντροφος. Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σένα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ νοιώσῃ τὸ σκοτεινὸν μυστήριον τῆς ψυχῆς. Μόνον ἐσύ. Κ' ἐσὺ μοῦ φυγες. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ θάνατος. Τὸν περιμένω. Ἔλα. Στὸν ζητῶ.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ἔχει καλυφθῆ ἐσχάτως ὑπὸ νεφελώματος καὶ συνεπῶς δὲν δύναμαι τίποτε νὰ διακρίνω, τίποτε νὰ προβλέψω. Τὸ τέλος τῆς δικαπτικῆς ὑποθέσεως δὲν θὰ εἶναι ὑπὲρ ὑμῶν. Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις δὲν εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ βελτιωθῇ. Ὁ Χ. Π. ἔχει τὴν ἰδέαν πῶς ἔχετε τὰ προσόντα νὰ τοῦ κάμετε μίαν καλὴν συντροφιάν. Τίποτε περισσότερον. Γάμον διαβλέπω μὲ κάποιον Γεώργιον. Γάμος ἐξ ἔρωτος φυσικά, ἀφοῦ ὁ ἐκ συνοικεσίου τόσον σᾶς ἀπαρέσκει.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων: *Ἀνυπομονούσης*, Victoire, *Μήλου τῆς ἔριδος, Τρελλῆς Ξανθούλας, Ρόντα Β., Ἀπηλπισμένης.*

Δυστυχισμένον Β., ἐπιμένω εἰζόσαάρχικῶς σᾶς ἔγραψα. Κάμετε ὑπομονήν. Ἡ ἀνατολὴ τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν ροδίζει.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΟΙ ΚΑΛΟΓΕΡΟΙ

Εἰς τὴν τρομερὰν λυστείαν τῆς Πέτρας ἦτο λοιπὸν συνέναχος καὶ ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Προ ἤτου Ἠλία, Παπαγιάννης. Λυστὴς καὶ αὐτός. Κάτω ἀπὸ τὸ ρᾶσσον ὁ ἅγιος ἡγούμενος ἔκρυπτε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωσαν οἱ λυσταὶ διὰ νὰ πληρώσουν τὴν συνεναχήν του.

Τρομερὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Παπαγιάννης. Οὔτε κὰν ἐταράχθη ὅταν ἤκουε τοὺς πυροβολισμούς, οἱ ὁποῖοι σωρηδὸν ἔπιπτον ἐπὶ τῶν δυστυχῶν θυμάτων τῆς λυστείας, οὔτε κὰν ἐδάκρυσε ὅταν ἔμαθε ὅτι λίγο παρὰ πάνω ἀπὸ τὸ μοναστῆρι πέντε ἄνθρωποι εὗρον εἰκτρὸν θάνατον ἀπὸ τὰς σφαίρας τῶν λυστῶν.

Ἀτάραχος καὶ ἀσυγκίνητος ὁ καλὸς ἡγούμενος, ἐπερίμενε τὸ μερίδιόν του κ' ἐχαίδευε τὰ γένεια του ὀνειροπολῶν ἡμέρας πλήρης ἡδονῶν καὶ τέρψεων.

Ἡ σιλουέττα τοῦ ντυγκλαρόπαπα αὐτοῦ μοῦ θυμίζει ἕναν ἄλλον ἡγούμενον, τὸν Παπασυμεὼν τῆς Παντέλης.

Ἡγούμενος ἦτο καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Καὶ ὅμως εἶχε πλασθῆ μᾶλλον γιὰ λῃστάρχος παρὰ γιὰ ἱερεμίαν. Ἀνέπνεε καὶ ἔτρεμεν τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὠμίλοῦσε καὶ ἠθάνεσθο τὴν γῆν τρέμουσαν ὑπὸ τοὺς πόδας σας, ἐτρηγεοῦσε καὶ ἐνομίζατε ὅτι ἐπανῆλθον αἴφνης εἰς τὸ δάσος οἱ Θρᾶκες καὶ οἱ Σάτυροι. Ὁ Παπασυμεὼν ἦτο ἐκ τῶν καλογήρων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πιστεύουν μὲ φανατισμὸν ὅτι τὸ ρᾶσσο δὲν κάμνει τὸν καλόγηρον.

Ἕνα πρωινὸ ὁ Παπασυμεὼν ἐξηφανίσθη. Τὰ κακὰ στόματα τῶν καλογέρων, διότι καὶ οἱ καλόγεροι ἔχουν κακὰ στόματα, εἶπαν ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς Σύρον μαζῆ μὲ μίαν Κηφισιώτισσαν. Μετὰ ἕνα μῆνα ἐμάθαμε ὅτι ὁ Παπασυμεὼν εὑρίσκετο εἰς τὰς φυλακάς, διότι ἀπεπειράθη νὰ στραγγαλίσῃ τὴν ἐρωμένην του. Ντυγκλαρόπαπας κι' αὐτὸς ὅπως καὶ ὁ Παπαγιάννης τοῦ Προφήτου Ἠλία. Ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐγκλημα, ὕστερα ἀπὸ κάθε λυστεῖαν οἱ ἀναχριταὶ ἀς ἐρευνοῦν πρῶτον εἰς τὰ κελλιὰ τῶν ἡγουμένων καὶ κατόπιν εἰς τὰ σπήλαια τῶν λυστῶν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η ΔΡΟΣΙΑ

Στ' ἀμπέλι τῆς ἀγάπης ἐγὼ τρύγησα
τὸ ποιὸ γλυκὸ καὶ ζουμερὸ σταφύλι.
Κορμὶ δροσιά! Κλῆμα ἰσκιερὸ κι' ἀπείραχτο,
μόσκος σταφύλι, τὸ γλυκὸ τ' ἀχείλι.
Τ' ἀχεῖλι τ' ἀχειλάκι ποὺ μαλάκωνε
στὸ ἀμίλιμο, στὸ σφίξιμο, στὴ λαύρα,
τὰ μάτια, τὰ ματάκια ποὺ μελώνανε
ρουφῶντας τῆς ἀγάπης τὴν ἀναῦρα.
Τὰ μάτια ποὺ μαγνῆτες μὲ τραβοῦσανε
καὶ σκιάβο μ' ἀλυσόδες, μ' εἶχαν σκλάβο,
στὸν Καύκασο — τὸν κόρφο τὸν ὁλόχιονο,
στὸ σῶμα — τὸ γυμνό, γυρμένο κάβο.
Στὸν κάβο, στ' ἀκρωτῆρι ποὺ φωτίζανε
φάροι, φωτιὲς τὰ μάτια τὰ φλογάτα,
στὸν κάβο ποὺ τριγιά, μπαρούμια δένανε
βαρκοῦλες τὰ στιφθάκια τὰ χιονάτα!
Στὰ στήθια τὰ στητά, κυρτάτα, ὀρθόρρωγα,
ποῦ, βαρελάκια σ' ἡδονῆς ταβέρνα,
μοῦ λέγαν: «δὲς κορφές, ζωὴ κι' ὀνειρόμμα!
στρῖψε τὴς κάνουλες καὶ μέλι κέρνα!»
Τρέλλα καὶ πόθος κι' ἡδονὴ κι' ἀπόλαψη!
Τρύγησα τὸ δετό, γλυκὸ σταφύλι—
κορμὶ φωτιά! Κλῆμα δροσιὰ κι' ἀνάσταση!
Μόσκος, σταφύλι τὸ γλυκὸ τ' ἀχεῖλι.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ὑπὸ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀνεγνώρισε τὴν κραυγὴν τῆς Ζαῆ.

— Ἐτελείωσεν! εἶπεν ἔντρομος. Αὐτὸ συνέβη Ἡ Χαΐδὶν ἐφονεύθη. Τὴν μετακομίζουν νεκράν, καὶ ἡ Ζαῆ ἐφώναξε ποὺ τὴν εἶδε... Τώρα πρέπει νὰ σωθῶ ἐγώ.

Ἐξῆλθε ταχέως τοῦ μυστικοῦ διαδρόμου, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν λουτῆρα.

Ἦτο ἔγκαιρος ἡ ἀπόφασις αὕτη, διότι ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ θαλάμου ἠκούσθη θόρυβος καὶ ἄγνωστος φωνὴ ἀνδρὸς λέγουσα.

— Πῶς τὴν λέγουν τὴν μικρὴν αὐτήν;

— Ζεϊνέπ, ἠκούσθη λέγουσα ἡ φωνὴ τῆς Ζαῆ μετὰ κλαυθμῶν.

— Ζεϊνέπ! ἐκραύγασεν ἐπιτακτικῶς ἡ φωνή, Ζεϊνέπ, ἄνοιξε!

Ὁ Τιγράν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσήρχετο εἰς τὸν λουτῆρα καὶ ἤκουσεν ἑτέραν φωνὴν λέγουσαν ἀλβανιστί.

— Θὰ ἔχῃ κοιμηθῆ πασσᾶ μου!

— Σπάσε τὴν θύραν! εἶπεν ἡ πρώτη φωνή.

Κρότος βαρὺς ἠκούσθη, προερχόμενος βεβαίως ἐκ πελωρίου σώματος πεσόντος κατ' αὐτῆς, καὶ ἡ δρυΐνη θύρα ἐσχίθη εἰς δύο καὶ ὑπεγώρησε.

Ὁ Τιγράν ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ μυστικὸν ἐλατήριον τῆς κρύπτης τοῦ λουτῆρος, τοῦ ὁποίου διετήρει τὸ φῶς ἀναμμένον, εἰσῆλθε ταχέως ἐν τῇ κρύπτῃ ἡ δὲ θύρα, στραφεῖσα ἀφ' ἑαυτῆς ἐπὶ τῶν στροφύγγων της, ἐπανεκλείσθη ἐκ νέου.

Ὁ Ἀρμένιος, ἐντὸς τοῦ ἀδιοπεράστου ἐκείνου σκότους καὶ τῆς ψυχρᾶς ἀτμοσφαίρας τῆς κρύπτης, ἠσθάνθη πλέον ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἀνέπνευσεν ἐξ ἀνακουφίσεως, καὶ προσκολλήσας ἐσαθεν τὸ οὖς ἐπὶ τῆς θύρας, ἠκροάσθη.

Ὁ θόρυβος τῶν ἀνατρεπομένων ἐπίπλων ἠκούετο ζωηρὸς καὶ συνεχὴς ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Σουλτάνας.

Προφανῶς, οἱ Ἀλβανοὶ σωματοφύλακες ἠρεύνων τὰ ἔπιπλα πρὸς ἀνακάλυψιν ἐνοχοποιητικῶν κειστηρίων,

— Ἄκουσε γυναῖκα! ἔλεγεν ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ ὀνομασθέντος πασσᾶ. Δὲν εἶπες ὅτι ἐδῶ ἦτο ἕνα μικρὸ κορίτσι κλεισμένο!

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ἡ κλαυθμηρὰ [φωνὴ τῆς Ζαῆ.

— Ποῦ εἶνε λοιπόν;

— Δὲν ἠξεύρω, ἐξοχώτατε. Καὶ μόλα ταῦτα ἡ ἐκλαμπρότης της τῆς εἶπε νὰ μείνῃ ἐδῶ.

— Ἡ ἐκλαμπρότης της! ἔκαμε χλευαστικῶς ὁ πασσᾶς. Λοιπόν, ποῦ εἶνε τὸ κορίτσι αὐτό, ποῦ τὸ ἄφησεν ἡ ἐκλαμπρότης της ἐδῶ;

— Δὲν ἠξεύρω ἐξοχώτατε. Ἀ, σταθῆτε... μήπως ἄκουσε τὸ κτύπημα τῆς θύρας καὶ ἐκρύφθη μέσα εἰς τὸ λουτρόν;

Ὁ Τιγράν, ἀκίνητος ὅπισθεν τῆς μυστικῆς θύρας, ἤκουσε τὸν θόρυβον πολλῶν ἀνδρῶν εἰσερχομένων ταὐτοχρόνως εἰς τὸ λουτρόν, καὶ ἐπίπλων ἀνατρεπομένων.

— Οὔτε ἐδῶ εἶνε; εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς ἀλβανιστί.

— Πουθενά, ἀπήντησαν τρεῖς ἢ τέσσαρες φωναὶ ταὐτοχρόνως.

— Μήπως ἐφοβήθη καὶ ἔπεσεν ἀπὸ κανένα παράθυρον.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν· ὅλα τὰ παράθυρα εἶνε κλεισά.

—Σαϊτάν! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγός· ἐδῶ λοιπὸν εἶνε μυστήριον;

Καὶ μετὰ μικρὸν προσέθηκε:

— Νὰ μείνετε ἐδῶ ὡς τὸ πρωΐ, καὶ νὰ φυλάξετε καλά· ὅποιος θὰ κλείσῃ μάτι νὰ κοιμηθῇ, δὲν θὰ τ' ἀνοίξῃ πειά. Ἐγὼ πηγαίω νὰ τὰ εἰπῶ ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν Αὐθέντην καὶ θὰ ἔλθω.

Ὁ Τιγράν ἤκουσε τὸν ἀρχηγὸν ἀπομακρυνόμενον, τοὺς δὲ φρουροὺς τοποθετημένους εἰς διαφόρους θαλάμους καὶ σιωπήσαντας.

Τότε, ἀποσπάσας τὸ οὖς του ἐκ τῆς μυστικῆς θύρας, ἤρχισε νὰ προχωρῇ διὰ βήματος ἀβεβαίου καὶ μὲ προτεταμένας τὰς χεῖρας πρὸς τὸ βάθος τῆς ὑγρᾶς καὶ σκοτεινῆς κρύπτης, μὴ ἀκούων τίποτε ἄλλο ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο, εἰμὴ τοὺς ἐξασθενοῦντας κλαυθμοὺς τῆς πιστῆς Ζαῆ, ποὺ ὁλοφύρετο ἐπὶ τοῦ αἰμοφόρτου σώματος τῆς ὡραίας Σουλτάνας...

Ἡ ἔπαυλις Τζεμιλὲ

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ χρεία Ζαΐρὲ ἀνήγαγε, κατὰ τὴν πρὸς τὴν Χαΐδὶν ἀφήγησίν της, τὴν κατασκευὴν τῆς ἐπαύλεως τοῦ Μπεσὶμ μπέη, ἀρχιτέκτονος τοῦ Σουλτάνου Ἀζίζ, τὸ κτίριον τοῦτο, πράγματι παρέμεινεν ἄθικτον ἐκ μέρους τοῦ υἱοῦ τοῦ Μπεσὶμ καὶ Τζεμιλέ, τοῦ Ρουχῆ μπέη.

Οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς θνησκούσης μητρός του, ἀνεχαράχθησαν ἐν τῇ μνήμῃ του, γνωρίζων δὲ ὁ νεαρὸς μπέης ὅτι ἡ μήτηρ του ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν εὐφυὴς καὶ πολύπειρος γυνή, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποδώσῃ τὴν τελευταίαν παράδοξον καὶ μυστηριώδη ἐντολήν της εἰς ἀνόητον γυναικείαν ἀδυναμίαν.

Ὡς ἐνθυμούμεθα δέ, ἐκ τῆς ἀφηγήσεως ἐκείνης καθίστατο γνωστὸν ὅτι ἡ Τζεμιλέ, θνήσκουσα, ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὸν υἱόν της νὰ μὴ μετασκευάσῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὴν ἔπαυλιν, ἐὰν δὲ ἤθελε νὰ κτίσῃ ἄλλην, πολυτελεστέραν καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν μεγάλην περιουσίαν του, νὰ ἔκτιζε τοιαύτην πλησίον, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ τῆς παλαιᾶς.

Κατ' ἀρχάς, ὁ μπέης ὑπέθεσεν ὅτι θὰ ἐκρύπτοντο ἴσως σουλταν κοὶ θησαυροὶ ὑπὸ τὴν ἔπαυλιν, ἢ ἄλλο τι ἀναγόμενον εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Σουλτάνου Ἀζίζ.

Ἠρεύνησεν ἅπαν τὸ κινητὸν μέρος τῆς ἐπαύλεως, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε πλειότερον. παρ' ὅσον ἐγνώριζεν ἐκ παιδικῆς του ἡλικίας

Ἀπεφάσισε λοιπὸν ὁ νεαρὸς Ρουχῆ μπέης νὰ μὴ ἐπιμείνῃ καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἔρευνάν του, διατηρῶν ἀκόμη ἀπειλητικοὺς τοὺς λόγους τούτους τῆς θνησκούσης μητρός του εἰς τὴν ἀκοήν του.

«— Τοῦτο νὰ μὴ τὸ πειράξῃς ποτέ. Ἡ πρώτη πέτρα ποῦ θὰ πέσῃ θὰ κτυπήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι σου..»

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ὑπὸ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τί;

— Σάνπατήματα μοῦ φάνηκε πῶς ἤκουσα.

— Ναὶ κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἐνόμισα ὅτι κάτι ἤκουσα Γιὰ νὰ δοῦμε.

Καὶ προχωρήσας ὀλίγον πρὸς ἀνατολάς, πρὸ τὸ μέρος εἰς ὃ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀκούσει τὰ βήματα. ἐπεσκέπισε τὰ πέριξ. Ἡ Μαριώρα τὸν ἠκολούθει ἀπὸ κοντὰ περίφοβος. Ἀλλ' οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐφαίνετο. Ἡ νὺξ ἄλλως τε ἦτο ἀσέληνος καὶ ἡ σκιὰ τῶν πεύκων ἐπέτεινε τὸ σκότος αὐτῆς.

— Δὲν εἶναι κανείς, εἶπεν ὁ Ἀριστέλης, ἀκοῦμε τὰ πατήματά μας καὶ μᾶς φαίνονται ξένα, ἴσως εἶνε καὶ ἀντίλαλος τοῦ βράχου. Ἔπειτα ποιὸς ἔρχεται τέτοια ὥρα ἐδῶ πάνω; τί νὰ γυρεύῃ; Δὲν ἔχουν ὅλη τὴν ὑγυχία τὴ δική μας, γυναικοῦλά μου.

Καὶ μὲ ἕνα φίλημα κατέπαυσε τὰς ἀνησυχίας τῆς Μαριώρας.

— Ἔπειτα τί φοβᾶσαι, προσέθηκε, ἀφοῦ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ ὁ ἄνδρας σου;

Καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸ μέρος ὅπερ συνήθως ἐγίνετο φωλειὰ τῶν ἐρώτων αὐτῶν, ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν βράχον, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει ὁ κρημνός, ὁ ὁποῖος δυσμικώτερον ὀρθοῦται ἀπότομος καὶ ὑψηλὸς ἐπὶ τοῦ ναΐσκου τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου. Μικραὶ τινες κυπάρισσοι ὑψοῦντο ἑκατέρωθεν, ταλαντευόμεναι ὑπὸ τῆς αὔρας, ἥτις σφοδρυομένη ἐφ' ὅσον ἡ νὺξ προχώρει, διέχυνε βόμβον ἠδιστον, ὡς ἐρωτικὸν στεναγμὸν ἀναμέσον τῶν πεύκων. Ἡ πόλις ἐφαινετο κάτω μὲ τὰ φῶτα ποῦ μὲν σποραδικά, ποῦ δὲ κατὰ γραμμὴν παρατεταγμένα καὶ ἀλλαχοῦ συμπυκνωμένα, ὡς ἀστερισμοί. Ἀχλύς τις ὑπόλευκος ἀκάλυπτε τὸ πρὸς τὸν ἐλαιῶνα μέρος τῆς πόλεως. ἐκτεινομένη ὡς ἀραχνώδης πέπλος νοτιώτερον ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως, εἰς ἣν ἐξικνεῖτο τὸ βλέμμα καὶ ἐπιτείνουσα τὴν ἀοριστίαν ἢ προσδίδει εἰς τ' ἀντικείμενα ἡ σκιὰ τῆς νυκτός. Οἱ τελευταῖοι θόρυβοι τῆς πόλεως ἐφθανον ἐκεῖ ἐπάνω ὡς ὑπόκωφον ἀνάσασμα.

Ἐὰν τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἡ προσοχὴ δὲν ἦτο ὅλως ἀπορροφημένη ὑπὸ τῆς εὐτυχίας ἣν ἀπελάμβανεν ἐν τῇ μονώσει ἐκείνῃ καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἀπείρου οὐρανοῦ, θὰ ἤκουεν ὡς τὸν κρότον μικροῦ λίθου κατακυλισθέντος πρὸς τὸ μέρος εἰς ὃ ἀρχίζει ἡ ἀτραπὸς τοῦ βράχου. Συγχρόνως ἐφάνη μαῦρόν τι σχῆμα ἀναβαῖνον, ἔρπον μᾶλλον ἢ τὴς βραχώδους κλιτύος.

Ἦτο ἄρα γε ἀνέστιός τις ἐκ τῶν διανυκτερευόντων εἰς τὰς ὀπὰς τῶν βράχων;

Μὴ ἦτο ὁ κανθηλανάφτης τοῦ ναΐσκου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου;

Τὸ βεβαιον εἶ ε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐὰν ἦτο ἄνθρωπος, διόι ὀπος ἦτο ζαρωμένος καὶ εἰρπεν ἐπὶ τοῦ βράχου, ἠδυνατό τις νὰ τὸν ἐκλάβῃ καὶ ὡς ζῷον, ἂν ὄχι φάντασμα—ἀτι νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου ἢ νὰ εἰσέλθῃ εἰς κανὲν κοίλωμα, ἐστράφη πρὸς δυσμὰς καὶ πλησιάσας ἀθορύβως εἰς τὸν κρημνόν, ἐκάθισεν ἄνωθι τῶν δύο νέων, εἰς τρόπον ὥστε ἠδύνατο νὰκούῃ τὰ ὑπ' αὐτῶν λεγόμενα καὶ νὰ τοὺς βλέπῃ χωρὶς αὐτὸς νὰ φαίνεται.

Οἱ δύο νέοι, καθήμενοι εἰς τὴν βάσιν τοῦ κρημνοῦ, ἐξέθετον τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος σχέδιά των. Ὁ Ἀριστοτέλης ὑπέσχετο ὅτι τὸν ἑπόμενον μῆνα θὰ ἐνέκοινου εἰς τοὺς γονεῖς του τὸν γάμον του καὶ θὰ ἐνοικίαζεν οἰκίαν εἰς ἣν θὰ ἐκατοίκουν, ἐν ἰδιαιτέρᾳ πλέον οἰκογενείᾳ χωρὶς νὰ ἐμποδίζωνται καὶ νὰ παρενοχλῶνται εἰς τοὺς ἔρωτάς των, χωρὶς νὰ κρύπτωσι τὴν εὐτυχίαν των.

Καὶ ἡ Μαριώρα, ἐν παραφορᾷ ἐρωτικῆς εὐγνωμοσύνης, τὸν ἐνηγκαλίζετο καὶ τὸν κατεφίλει.

Βαθμηδὸν δὲ ἡ φωνὴ των κατέπιπτεν εἰς ψιθυρον ἀσύλληπτον, τὸν ὁποῖον διέκοπτον παρατεταμένα φιλήματα καὶ στεναγμοὶ ἔρωτος, συγχεόμενοι μὲ τὴν γλυκὺν τοῦ πευκῶνος βόμβον.

Αἴφνης ὁ ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ κρημνοῦ συσπειρωμένος ὠρθώθη, καὶ ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκείνου καὶ ἐν τῇ πλάνῃ τῆς νυκτός, τὸ ἀνάστημά του ἐφάνη γιγαντιαῖον εἰς τὴν Μαριώραν, ἥτις εἶχεν ὑψώσει τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἀρ. 19 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

— Στρατηγέ, τοῦ εἶπε ἡ Εἰρήνη, κύτταξέ με λοιπόν. Κ' ἐγὼ ἄλλοτε ἤμουν εὐτυχής. Ἤλθες ὅμως ἐσύ καὶ μοῦ ἐφόνευσες τὸν σύζυγόν μου καὶ μοῦ κατέστρεψες τὴν εὐτυχία. Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι ὑποφέρω τὴν δυστυχία μου με γενναιότητα. Κ' ἐγὼ εἶμαι μιὰ γυναῖκα. Καὶ σὺ ὁ ἄνδρας, ὁ στρατιώτης, σὺ ὁ πολεμιστὴς δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ ὑποφέρῃς ἕνα δυστύχημα;

Ἐπλησίασε τώρα ἡ Εἰρήνη τὸν Ἀκίλλα, ἔρριξε τὰ ὡραῖα μπράτσα της στοὺς ὤμους του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκίλλα, θὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ περιφρονήσῃς καὶ νὰ λησμονήσῃς;

— Ὄχι, Εἰρήνη. Εἶμαι ἕνας ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα. Δὲν εἶμαι ἄνδρας. Τὸ ὁμολογῶ. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν λησμονήσω.

— Καὶ ὅμως ἐκείνη σ' ἐλησμόνησε.

— Τὴν μισῶ, Εἰρήνη. Μόνον νὰ τὴν μισῶ μπορῶ αὐτὴ τὴν στιγμή.

Ἡ Εἰρήνη ἀνεστέναξε καὶ ἐψιθύρισε:

— Καὶ ὅμως, Ἀκίλλα, ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσὺ θὰ τὸ κάνω ἐγώ.

— Τί πρᾶγμα, Εἰρήνη;

— Τίποτε, Ἀκίλλα. Τίποτε. Ἀλλὰ γνώριζε ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιδιλωμεθῶ εἰς τοὺς ἑαυτούς μας.

— Καὶ νὰ λησμονῶμεν, Εἰρήνη. Αὐτὸ ἐννοεῖς;

— Ναί.

— Κι' ὅταν ἀγαπῶμεν, Εἰρήνη;

— Ναί, στρατηγέ. Ὅταν τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον εἶναι ἀνάξιον τῆς ἀγάπης μας.

— Εἰρήνη, ἀπήντησεν ὁ Ἀκίλλας, θέλω νὰ λησμονήσω ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

— Θὰ λησμονήσῃς, στρατηγέ, ὅταν ἀγαπηθῇς ἀπὸ ἄλλην.

Ὁ Ἀκίλλας τὴν παρετήρησεν ἔκπληκτος.

— Εἰρήνη, ἠρώτησε, ν' ἀγαπηθῶ ἐγώ; Ἀλλ' ἀπὸ ποίαν; Ποία εἶναι ἡ δυστυχὴς ἐκείνη, ἡ ὁποία θ' ἀποφασίσῃ νὰ καταδικασθῇ σὲ αἰώνιον πένθος καὶ ν' ἀροσωθῇ σ' ἕναν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιὰ ἐνεκρώθη ἐντελῶς;

Ἡ Εἰρήνη ἔμεινεν ἀμίλητη. Ἡ σιωπή της ὅμως αὐτὴ ἦτο μυστηριώδης, παράξοξος, ἀνεξήγητος.

Ἀλλὰ ὅσο λίγο καὶ ἂν ἐκράτησε ἡ σιωπὴ αὐτὴ τῆς Εἰρήνης, ὁ Ἀκίλλας εἶχε τὸν καιρὸ νὰ ὑποφασισθῇ ὅτον ἀφορᾷ τὰ αἴτια τῆς σιωπῆς της. Ἀπέφυγε ὅμως νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς ὑποψίας του.

— Εἰρήνη, τῆς εἶπε, πολύτιμε σύντροφέ μου, σύντροφε τῶν πόνων καὶ τῆς δυστυχίας μου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μοῦ δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ λησμονήσω.

— Ὦ Ἀκίλλα, μόνον αὐτὸ ζητεῖς ἀπὸ τὸν Θεόν;

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἐλπίζω πλέον, τίποτε ἄλλο δὲν ἐγὼ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ὦ Ἀκίλλα, σ' ἀγαπῶ!...

Μερικὲς ἡμέρες ἐπέρασαν, στὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἡ Εἰρήνη ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴν καρδιά της νὰ ξαναγεννιέται.

Τὸ δυσύχημα τοῦ Ἀκίλλα τὴν ηὐχαρίστησε πολὺ καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ λησμονήσῃ τελεῖως ἡ Κασσιανὴ τὸν Ἀκίλλα. Πόσον εὐτυχὴς θὰ ἦτο τότε... Στὴν ἰδέα τῆς εὐτυχίας αὐτῆς τὰ μάτια τῆς Εἰρήνης ἀκτινοβόλησαν, ἡ φαντασία της ἐφτερούγισε στὸν Ἀκίλλα καὶ μιὰ μυστηριώδης φωνὴ σὰν ψιθυρισμὸς μαγικοῦ τραγουδιοῦ, τῆς εἶπε:

— Εἰρήνη, ὁ Ἀκίλλας εἶναι πλέον ἐλεύθερος. Γίνε τώρα εὐτυχής... Ἀγάπα τὸν Ἀκίλλα.

Καὶ τότε, χωρὶς νὰ θελῃ, ἐσταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ προσευχηθῇ κ' ἐψιθύρισε:

— Ἀκίλλα... Ἀκίλλα... σ' ἀγαπῶ!

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάμῃ τώρα; Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ὡρῶν εὑρίσκετο κοντά του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπεφάσισε νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά της, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ μὲ θερμὴ στοργὴ καὶ νὰ τοῦ πῇ:

— Ἀκίλλα τρελλὲ καὶ τυφλέ, θρηνεῖς γιὰ τὴν ἄπιστη Κασσιανὴ καὶ δὲν βλέπεις ἐμένα, ποὺ τρελλαίνομαι μαζῆ σου, ποὺ σὲ λατρεύω. Ἀκίλλα, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ.

Μπροστά της εὑρίσκετο μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἡ Εἰρήνη ἐγονάτισε κ' ἐψιθύρισε:

— Παναγία μου, φώτισέ με τί πρέπει νὰ κάνω.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἀκίλλας ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ ὁπωσδήποτε στὸ Βυζάντιον τοῦ εἶπε:

— Ἀκίλλα, ὅρθιο κ' ἐγὼ μαζῆ σου γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ σὲ ἀπειλήσουν.

— Καὶ ἂν πέσω ἐγὼ θάνω τῶν κινδύνων αὐτῶν;

— Θὰ ἔχω τοὐλάχιστον τὸ εὐτύχημα νὰ πέσω κ' ἐγὼ νεκρὰ κοντά σου. Διότι, ἅμα πεθάνῃς ἐσύ, στρατηγέ, ἐγὼ μένω παντέρημη στὸν κόσμον, χωρὶς φίλον, χωρὶς προστάτην. Θέλω τοὐλάχιστον νὰ πεθάνω κοντά σου, κοντά σ' ἐσένα ποὺ τόσον πολύ....

Ἀλλὰ πάλι κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ, κατώρθωσε νὰ κρύψῃ τὸ μυστικό της.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

Ἀριθ. 35 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Ὁ διανυκτερεύων ἰατρὸς καὶ ὁ βοηθός του ἔτρεξαν στὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας. Ἐξήτασαν τὸν σφυγμόν της, ἐκύτταξαν τὴν καρδιά της. Μόλις διεκρίνετο ἔνας ἐλαφρὸς παλμός.

— Ζ��, ἀκόμη, ἐψιθύρισεν ὁ ἰατρός.

Τῆς ἔκαμαν μίαν ἔνεσιν ἀναληπτικήν, ὕστερα ἄλλην.

Ἡ Μαρία ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τὸ βλέμμα της ἦτο ἀπλανές, σβυσμένο. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ὁ γιατρὸς ἔκαμε σημεῖον εἰς ὅλους ν' ἀποσυρθοῦν. Καὶ μόνον αὐτὸς ἔμεινεν ἐκεῖ, προσπαθῶν νὰ ἐπαναφέρῃ τελείως τὴν Μαρίαν εἰς τὰς αἰσθήσεις της.

Ἐλαφρὸς στεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη της καὶ ὀμέσως ἕνας ψίθυρος ἠκούσθη.

— Εἶσθε καλλίτερα: τὴν ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ποῦ εἶμαι; ἔκαμεν ἡ Μαρία ὡσὰν νὰ ὠνειρεύετο.

— Εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἐδῶ ποὺ σᾶς ἀγαποῦμε ὅλοι καὶ θὰ σᾶς κάνωμε καλά.

— Δὲν ἦρθε ἀκόμη;

— Ποιός;

— Ὁ βασιληᾶς ὁ ἄνδρας μου.

Ὁ ἰατρὸς ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ζωηρὰν συγκίνησιν. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἡ δυστυχὴς νέα εἶχε χάσει τὰς φρένας. Προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχασῃ.

— Θὰ τὸν καλέσωμεν νὰ ἔλθῃ, τῆς εἶπε. Ἡσυχάσατε.

— Πρέπει νὰ ἔλθῃ ἀμέσως. Τί πατέρας εἶν' αὐτὸς ν' ἀρίνῃ τὸ παιδάκι του μόνο; Τὸ καϋμένο! Ὅλη τὴν νύκτα τὸν ζητοῦσε.

Ἄπλωσε τὰ χέρια της κι' ἀγκάλιασε τὸ μαξιλαρι μὲ τέτοια λαχτάρα, μὲ τέτοια στοργὴ σὰν ν' ἀγκάλιαζε κάποιο παιδί της, τὴν στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξεψυχήσῃ.

Ἐβύθισε ὕστερα τὸ κεφάλι της σὸ μαξιλάρι καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ἀνάμεσα δὲ ἀπὸ τὰ κλάμματά της ἠκούετο κατὰ διαστήματα μία σπαρακτικὴ φωνή:

— Παιδί μου, παιδί μου!...

Ἔξαφνα ἡ Μαρία ἐπέταξε τὸ μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐσηκώθη ὀρθὴ καὶ με πρόσωπο ἀγριεμένο, εἰς τὸ ὁποῖον προσέδιδεν ἀκόμη περισσοτέραν ἀγριότητα τὰ μάτια τὰ πεταμένα ἔξω ἀπὸ τὴς κόγχες των, ἐφώναξε στὸν γιατρό:

— Γιατρέ, πᾶρε ἀπὸ κεῖ τὴν εἰκόνα ἐκείνη. πᾶρε την ἀπὸ κεῖ.... Δὲν βλέπεις;... ἀπλώνει πάλι τὰ χέρια της... θέλει νὰ μὲ πάρῃ.... Ἄχ, τρίζει, τρίζει....

Τὰ χαρακτηριστικά της συνεσπάσθησαν, ὡσὰν νὰ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ σῶμα της ἠλεκτρικὸν ρεῦμα.

— Τρίζει, ἐπονέλαβε, ἀκοῦς πῶ; τρίζει;

Ὁ γιατρός, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, τὴν ἐκυττοῦσεν ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός.

Ἡ Μαρία εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τέτοιαν νευρικὴν κρίσιν, ἐναντίον τῆς ὁποίας κανένα φάρμακον δὲν θὰ ἴσχυε. Θὰ ἐπερνοῦσε μόνη της. Κατόπιν θὰ ἔβλεπαν τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Καὶ πράγματι σὲ λίγο ἡ Μαρία ἠσθάνθη μίαν τρομερὰν κατάπτωσιν δυνάμεων. Ὅπως ἦτο ὀρθὴ στὸ κρεββάτι κατέπεσε λιπόθυμος καὶ πάλιν.

Τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν τόσον ἤργησε νὰ συνέλθῃ ὥστε ὁ γιατρὸς ἐφοβήθη.

Ὅταν συνῆλθε ἦτο πλέον πτῶμα. Κάπου-κάπου μόνον ἐσήκωνε μὲ κόπον τὸ χέρι της καὶ τὸ ἀκουμβοῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς της.

— Ὑποφέρετε ἀκόμη; τὴν ἠρώτησεν ὁ γιατρός.

— Πονῶ, ψιθύρισεν ἡ Μαρία, πονῶ πολύ.

— Ποῦ πονεῖτε;

— Στὴν καρδιὰ καὶ στὸ κεφάλι. Ἀφῆστε γε, γιατρέ, νὰ πεθάνω. Σᾶς κουράζω καὶ σᾶς χωρὶς λόγον.

Τὸ πρωῒ ἐκλήθησαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον δύο καθηγηταί Καὶ οἱ δύο ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ λογικὸν τῆς δυστυχισμένης ἐρωμένης τοῦ Ὄθωνος εἶχε σαλευθῆ. Ἀπὸ τὸ τραῦμα τῆς κεφαλῆς δὲν ἐκινδύνευε πλέον. Τὸ τραῦμα τῆς ψυχῆς της ἦτο τώρα τὸ σοβαρώτερον. Μόνον ἀπὸ αὐτὸ ἐκινδύνευε.

Ἀπεφασίσθη νὰ τὴν μεταφέρουν εἰς μίαν νευρολογικὴν κλινικήν. Τὰ νεῦρα της εἶχον ὑποστῆ ἐπικίνδυνον κλονισμὸν καὶ εἶχον ἀνάγκην συντόνου θεραπείας.

Ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρας στὸ περιβόλι μιᾶς νευρολογικῆς κλινικῆς μία νεα γυναῖκα ἐβάδιζε κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποὺ διαρκῶς τοῦ μιλοῦσε, ἐνῷ τὸ χέρι της ἐθώπευε ἁπαλὰ τὴς ξανθὲς μπουκλίτσες τῶν μαλλιῶν του.

Ἦτο ἡ Μαρία.

Ἀπὸ την ἡμέραν ποὺ την ἐπῆραν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ ὅτι τῆς ἔκλεψαν τὸ παιδί της, ὅτι ἔχασε τὸ κοριτσάκι της, ὅτι τῆς τὸ ἐσκότωσε ὁ Ὄθων. Ἦτο ἀδύνατον νὰ την ἡσυχάσουν. Καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύκτα δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ, νὰ ζητῇ τὸ παιδί της. Ὥσπου ἀπεφασίσθη νὰ τῆς παρουσιάσουν γιὰ παιδί της τὸ μικρο κοριτσάκι μιᾶς νοσοκόμου τῆς κλινικῆς. Τότε ἡ Μαρία ἡσύχασε. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὔτε ἕνα λεπτὸ δὲν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸ κοριτσάκι. Ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύκτα ἐπερνοῦσε μαζῆ του. Καὶ τοῦ μιλοῦσε καὶ τοῦ μιλοῦσε διαρκῶς.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΓΙΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΞΕΝΕΥΕΙ ΓΑΜΒΡΟΥΣ

Ἦτο ἡ 12 Ἰουλίου 187... ἡμέρα ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν καλὴν πόλιν τῆς Λισβῶνος. Ἐγίνοντο προετοιμασίαι ὅπως πανηγυρισθῇ πρεπόντως ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ ἐκ Λισβῶνος, πολιούχου τῆς πόλεως, καίτοι οἱ Ἰταλοὶ ἐπιμένουσι νὰ τὸν ἀποκαλῶσι Ἅγιον Ἀντώνιον ἐκ Παδούης. Εἶναι ἐν τούτοις βέβαιον ὅτι ὁ Ἅγιος εἶναι Πορτογάλλος ὡς γεννηθεὶς ἐν Λισβῶνι κατὰ τὸ 1195.

Πολυάριθμοι κομψοὶ βωμίσκοι ἠγείροντο ὑπὸ τὰς πλατείας καὶ ὡς πρόφασις ὅπως οἱ παῖδες καταδιώκωσι τοὺς διαβάτας μ' ἕνα δίσκον ἀνὰ χεῖρας ζητοῦντες ἕνα σολλίον χάριν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, βοήθημα τὸ ὁποῖον δαπανῶσι κατόπιν εἰς γλυκίσματα. Ἀλλὰ καὶ τῶν νεανίδων τὸ θέαμα ἦτο περίεργον. Ἐφιλοτιμοῦντο ποία ἐξ αὐτῶν νὰ θέσῃ τὰ ὡραιότερα ἄνθη πρὸ τῆς Ἁγίας εἰκόνος.

Διότι ὁ ἀγαθὸς Ἅγιος Ἀντώνιος εἶναι ἀγαπητὸς ὡς ὑπανδρεύων τὰς νεάνιδας μετ' ἐκείνων ποὺ ἀγαπῶσιν.

Ἐντὸς θαλάμου ἔχοντος τοιχοστρωσίας ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος, δύο νεάνιδες συνωμίλουν ἐνῷ ταὐτοχρόνως ἐξήπλωνον κινητὴν ὀδόνην, ἀσπίλου λευκότητος ἐπὶ τοῦ κομοῦ, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ μετασχηματισθῇ εἰς βωμόν.

— Τί καλὴ ποὺ εἶσαι, ἤλθες νὰ περάσῃς μαζῆ μου τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς, ἀγαπητὴ Μαρία! ἔλεγε μία τῶν νεανίδων πρὸς τὴν σύντροφόν της.

— Δὲν εἶναι δὰ καὶ καμμία μεγάλη θυσία, Ἀντωνίνα· στενοχωροῦμαι τόσον πολὺ εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας, ὥστε αἰσθάνομαι ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν, διότι ἦλθα νὰ σὲ φιλήσω καὶ νὰ ἑορτάσω μαζῆ σου τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας σου.

- Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μὲ ἑορτάζει ὁ πατήρ μου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου τῆς μητρός μου.

— Τί κρίμα νὰ μὴ ζῇ κι αὐτὴ διὰ νὰ σὲ ἰδῇ σήμερον!

Ἡ νεάνις ἐξέφερε στεναγμὸν δεικνύουσα τὸν οὐρανόν,

— Κύτταξε τί ὤμορφος θὰ γείνῃ ὁ βωμός μας, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν τῆς φίλης της. Δόσε μου τὰ κεριὰ καὶ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου καὶ ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον κομίζουσα λαμπρὸν πήλινον ἀγαλμάτιον παριστὸν τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον φέροντα τὸν Ἰησοῦν παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Τί ὡραῖον ποὺ εἶναι!

—Ὁ πατήρ μου ἠθέλησε νὰ μοῦ προσφέρῃ ἕνα δῶρον ἀπροσδόκητον καὶ μοῦ τὸ ἔφερε χθές.

— Καὶ τώρα πρέπει ν' ἀνάψωμεν τὰ κεριά, νὰ τὸν στολίσωμεν μὲ ἄνθη τὸν καλόν μας ἅγιον διὰ νὰ μᾶς ὑπανδρεύσῃ ἐντὸς τοῦ ἔτους. Ἔκαμες καὶ σὺ τὴν ἐκλογήν σου, μικρούλα μου; Ποιὸς εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας σου;

— Εἶναι ἕνας νέος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ ἐγώ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ἀπήντησε στενάζουσα ἡ Ἀντωνίνα.

— Καὶ ὑπάρχει κανεὶς ὅστις τολμᾷ νὰ μὴ σὲ ἀγαπᾷ, ἄγγελέ μου; εἶπεν ἡ Μαρία περιπτυσσομένη τὴν φίλην της.

— Ναί, εἶναι ἕνας· τὸν ὁποῖον διαρκῶς συλλογίζομαι ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ ὅστις φαίνεται δὲν τὸ παρετήρησε.

— Ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ὁ Αὔγουστος δὲ Καρβάλλιο, ὁ βαπτιστικὸς τοῦ πατρός μου.

— Ποῖος εἰξεύρει! Θὰ εἶναι δειλός· σὺ εἶσαι πλουσία, ἐνῷ αὐτὸς ὄχι τόσον, καὶ τοῦτο εἶναι συνήθως ἐμπόδιον εἰς τὴν χώραν μας, ὅπου ὁ ἔρως παίζει τὸ κυριώτερον μέρος εἰς τὰ συνοικέσια.

— Ἂς ἀφίσωμεν πλέον αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, διότι θὰ εἶμαι μελαγχολικὴ ὅλην τὴν ἑσπέραν καὶ ὁ πατήρ μου θὰ λυπηθῇ. Ἂς καλλωπισθῶμεν χάριν τῶν προσκεκλημένων μας.

Ὁ κ. Σίλβα, ὁ πατὴρ τῆς Ἀντωνίνας, ἐπανηγύριζε λαμπρῶς τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Ἐθαύμασαν πρὸ πάντων οἱ προσκεκλημένοι τὸν βωμὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ἔπειτα ἐχόρευσαν, ἔπαιξαν διάφορα παιγνίδια, ἐκλήρωσαν λαχνοὺς περιέχοντας κύρια ὀνόματα ἀρσενικὰ παὶ θηλυκὰ διὰ νὰ μάθῃ ἕκαστος νέος τὸ ὄνομα τῆς μελλούσης συζύγου του, καὶ ἑκάστη νεᾶνις τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος συζύγου της, ὅτε δὲ ἡ ὁμήγυρις διελύθη ἦτο ἤδη πολὺ ἀργά.

Ἀφοῦ ἔλαβε τὴν πατρικὴν εὐλογίαν (διότι τὰ τέκνα ἐν Πορτογαλλίᾳ διατηροῦσι τὸ εὐσεβὲς ἔθιμον νὰ ζητῶσι τὴν εὐλογίαν τῶν γονέων των πρὶν ἢ κατακλιθῶσιν) ἡ Ἀντωνίνα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κοιτῶνα της μετὰ τῆς φίλης της.

— Τί λέγεις διὰ τὸν ἀγαπημένον σου; ἠρώτησεν ἡ Μαρία γελῶσα.

— Οὔτε κἂν μὲ ἐπρόσεξεν! ἀνέκραξε θλιβερῶς ἡ νεᾶνις.

— Τυφλὴ ποὺ εἶσαι! Καὶ ἐὰν αὐτὸς σὲ λατρεύει. Τὸν παρεπήρησα ἀπάψε καὶ εἶδα ὅτι δὲν εἶχε μάτια νὰ κυττάζῃ παρὰ μόνον ἐσένα.

— Αὐτὰ τὰ λέγεις διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς.

— Πιθανόν. Ἔλα τώρα νὰ προσευχηθῶμεν εἰς τὸν προστάτην σου ἅγιον καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ κάμῃ τὸ θαῦμα ποὺ τόσον ἐπιθυμεῖς.

Ἡ Μαρία ἔλαβε τὴν φίλην της ἀπὸ τὴν μέσην κατόπιν δὲ ἀσπαζομένη αὐτὴν εἶπε κρυφίως:

— Εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας λέγουν ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ κακοποιήσῃ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον διὰ νὰ θαυματουργήσῃ.

— Νὰ τὸν κακοποιήσῃ;

— Ναί, λέγουν ὅτι ἐνδίδει μόνον εἰς τὴν βίαν.

Ἡ Ἀντωνίνα ἔδραμε πρὸς τὸν βωμόν, ἤρπασε τὸ ἀγαλμάτιον καὶ τὸ ἐπέταξεν ἔξω διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου. Κραυγὴ πόνου ἀντήχησεν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.

— Θεέ μου! τί ἔκαμες; ἀνέκραξεν ἡ Μαρία ὁρμῶσα πρὸς τὸ παράθυρον.

Αἱ δύο φίλαι διέκριναν ἄνδρα κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ἔντρομος ἡ Ἀντωνίνα ὥρμησεν ἐκτὸς τοῦ θαλάμου κράζουσα:

Πατέρα, πατέρα, γρήγορα κάποιον ἐσκότωσα!

Ὁ κ. Σίλβα, ὅστις ἀκόμη δὲν εἶχε κατακλιθῇ, κατῆλθεν ἀμέσως παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του.

Οἱ δύο ἄνδρες μετέφερον τὸν τραυματίαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα αἱ νεάνιδες τοὺς ἀνέμενον ἐν ἀγωνίᾳ.

— Ὁ καϋμένος ὁ νέος ἔχει τὸ κεφάλι του σχισμένον, ἀλλὰ πῶς εὑρίσκετο κάτω ἀπὸ τὰ παραθυρά σου;

— Ποῖος; ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Ὁ Αὔγουστος ὁ βαπτιστικός μου.

Ἡ νεᾶνις ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐλυποθύμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μαρίας· ὅτε συνῆλθεν, ὁ πατήρ της ἐκράτει τὰς χεῖρας της, ὁ δὲ τραυματίας ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ κ. Σίλβα.

— Ἡσύχασε ἀγαπητή μου κόρη εἶπεν ὁ γέρων, ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ καϋμένος ὁ νέος θὰ θεραπευθῇ.

Ἡ Ἀντωνία ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ πατρός της.

— Τὸν ἀγαπῶ τόσον! ἐψιθύρισεν.

— Παράδοξος τρόπος ἐκδηλώσεως ἀγάπης νὰ σχίζῃς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς!... Ἡ Μαρία μοῦ διηγήθη τὰ πάντα. Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος εἶναι ὁ αἴτιος τοῦ δυστυχήματος.

Προσῆλθεν ὁ ἰατρός, ὅστις ἐξήτασε τὸ τραῦμα, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο σοβαρὸν καὶ ἀπῄτει μακρὰν θεραπείαν.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς εὑρέθη ὁ Αὔγουστος ὑπὸ τὰ παράθυρά σου εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἶπεν ὁ κ. Σίλβα.

— Θὰ ἐστέναζε κάτωθεν τοῦ ἐξώστου τῆς ἐρωμένης του! ἐψιθύρισεν ἡ Μαρία εἰς τὸ αὐτὶ τῆς Ἀντωνίνας.

Ὁ τραυματίας συνῆλθεν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ παραληρῇ. Ἐπὶ ἕνα μῆνα ἡ Ἀντωνίνα δὲν ἐπεμακρύνθη ἐκ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ Αὐγούστου δὲ Καρβάλλιο ἐκ τῶν λόγων δὲ ποὺ ἔλεγε, παραληρῶν ἐκ τοῦ πυρετοῦ ὁ πάσχων νέος, ἔμαθεν ἡ νεᾶνις τὸν σφοδρὸν ἔρωτα ποὺ εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς αὐτόν, ἔρωτα μὴ ἀποκαλυπτόμενον ἐξ αἰτίας τῆς διαφορᾶς τῆς περιουσίας. Ἕνα βράδυ ὁ ἀσθενὴς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διέκρινεν ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς λυχνίας τὴν εὐδιδῆ αὐτοῦ νοσοκόμον.

— Μήπως εἶναι ἄγγελος ἐπουράνιος ὁ ἀγουπνῶν ἐπ' ἐμοῦ; ἐψιθύρισε παρατηρῶν αὐτὴν τρυφερῶς.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐπέθεσε τὴν μικρὰν αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του ἐπιτάσσουσα σιγήν.

Ὁ ἀσθενὴς ἐκράτησε τὴν προσφιλῆ χεῖρα κατασταζόμενος αὐτήν.

— Ἀ προσφιλῆς Ἀντωνίνα, ἂν ἤξευρες!...

— Γνωρίζω τὰ πάντα, εἶπεν ἡ νεᾶνις διακόπτουσα αὐτὸν καὶ κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀγαπημένου της. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης σὲ ἀγαπῶ!

* * *

Ἐξ μῆνας μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ὁ κ. Σίλβα προσεκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους του εἰς τοὺς γάμους τῆς θυγατρός του μετὰ τοῦ Αὐγούστου δὲ Καρβάλλιο.

Μετὰ τὴν γαμήλιον τελετὴν οἱ προσεκεκλημένοι ἠκολούθησαν τοὺς νεονύμφους εἰς τὴν κατοικίαν των, ὅπου παρετέθη αὐτοῖς λαμπρὸν γεῦμα.

Ἐνῷ πάντες ἐθαύμαζον τὰ πεμφθέντα πρὸς τὴν νεαρὰν νύμφην δῶρα ὁ Αὔγουστος δὲ Καρβάλλιο ὠδήγησε τὴν ἀγαπητήν του Ἀντωνίναν εἰς τὸ μέλλον αὐτῶν ἐνδιαίτημα.

— Ἴδοὺ τὸ γαμήλιον δῶρόν μοι, ἀγαπητή μου εἶπεν αὐτῇ προσφέρων ἕνα κομψὸ κουτί.

Ἡ νεᾶνις ἐν ἤνοιξε καὶ ἐξέφερε κραυγὴν εὐχαρίστου ἐκπλήξεως.

— Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἀργυροῦς!... Ἀλλὰ λησμονεῖς, Αὔγουστε, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ σὲ φονεύσῃ, εἶπε κρυπτουσα τὴν χαρίεσσαν κεφαλήν της εἰς τοὺς κόλπους τοῦ συζύγου της.

— Δὲν λησμονῶ πρὸ πάντων ὅτι αὐτὸς μοῦ ἔδωκε τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ὀνειρευόμην, ἐψιθύρισεν ὁ εὐτυχὴς σύζυγος θλίβων τὴν σύζυγόν του ἐπὶ τῆς καρδίας του,

— Βλέπετε ὅτι εἶχα δίκαιον, λέγουσα ὅτι πρέπει νὰ κακοποιήσῃς τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον διὰ νὰ θαυματουργήσῃ, εἶπε κάποια φωνὴ σκωπτικὴ ὄπισθέν των.

Ἐστράφησαν καὶ εἶδαν τὴν Μαρίαν.

FR. MARTINIAK

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

— Μὰ ὄχι Σὲ παρακαλῶ, Λίζα, μήν ἐπιμένῃς. Εἶναι τόσο ἀνώτερο ἀπό τὰς δυνάμεις μου αὐτὸ ποῦ ζητᾷς. Προσπάθησε νὰ ξεχάσῃς καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ νικήσῃς τὸν πρόσωρινὸν αὐτὸ πόνο τῆς καρδιᾶς σου. Καληνύχτα.

Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της καὶ πάλιν στὴν ἀγάπη της, στοὺς πόνους της, εὗρισκεν ἀντίστασιν βράχου.

Πόσαις φοραῖς ὅταν ἐκάθηντ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΑΥΤΟ

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Leatrice, ἐντοῦθε, προσέξατε μήπως ὅταν ἀποφασίσετε εἶνε πλέον ἀργά Δυστυχῶς ἀποφεύγω τὴν ζηλοτυπίαν ἐξ ἰδιοσυγκρασίας. Σταματοῦμε ἐως ἐδῶ γιατὶ ἐμεῖς δὲν θὰ συνεννοηθοῦμε ποτέ. *Νέος Συρκοῦφ*

— Δ'δα Ξένην Μ 'Ενταῦθα, στὸ ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου μήπως ἔνοιωσες τὸ μέγεθος τῆς δοσιτυχίας τῆ; Βασιλικῆ; πού δὲν τὴ θεραπεύει ὁ χρόνος ; Πῶς ἀντέχεις στὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ ; 'Εξέλιπε κάθε λόγος καὶ δὲν ἐνδιαφέρεσαι ; Περιμένω.

Νέος Συρκοῦφ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ.

'Η δίς Καίτη Καψάνη, ἐκ τοῦ πίνακος τῶν κοριτσιῶν τοῦ Πολιτικοῦ γάμου καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς κ. Περικλῆς Ζεμπίλας ἠρραβωνίσθησαν.

ΓΝΩΜΑΙ

Εἶμαι ὑπὲρ τοῦ Πολιτικοῦ γάμου, διότι γνωρίζω βαθειὰ τὸν προορισμόν του. Εἶναι ὠφέλιμος στὴν σημερινὴ κοινωνία καὶ πρέπει ὅλαι καὶ ὅλοι νὰ μετάσχωμεν εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῆς δος Νόρας. *Διάττων 'Αστήρ.* Θεσσαλονίκη.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

5 δραχ κάθε δήλωσις

('Από τὸν πίνακα αὐτὸν οἱ νέοι θὰ διαλέξουν τὰς Νύμφας τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Φροντίσατε νὰ τῆς γνωρίσετε).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μερόπη Βλασταράκη, Χανιά.
Καίτη Καψάνη, 'Αθῆναι.
'Αγλαΐα Νίκα, Πειραιεύς.
Εἰρήνη Δρανδάκη, 'Αθῆναι.
Μαρία Χιώτη, 'Αθῆναι.
'Εσμεράλδα, Κόρινθος.
Πουπὲ, 'Αθῆναι.
Λίνα Καβαλλιέρι, 'Αθῆναι.
Πόπη 'Ιατροῦ, 'Αθῆναι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Λολό.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

'Αντιγόνη Παπαδάκη.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πικραμένη προσφυγοπούλα.

ΕΚΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

"Ανθος Μαΐου, 'Αθῆναι.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις

('Από τὸν πίνακα αὐτὸν τὰ κορίτσια θὰ διαλέξουν τὸν γαμβρὸν τοῦ πολιτικοῦ γάμου).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μάριος, 'Αθῆναι,
Μαρῖνος Σταθόπουλος, Καλάμαι.
Μῆτσος Διοσκουρίδης, Πύλος.
Νέος Συρκοῦφ, 'Αθῆναι.
'Αγόρι, Καλάμαι.
'Ιππότης τῶν Πατρῶν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. Μ. Χαραμῆς.
'Απηλπισμένο ἀγόρι, Θεσσαλονίκη.
Σπυρίδων Μπόθος, Θεσσαλονίκη.
Χιονοσκεπὴς "Ολυμπος.
Νέμος Μανδέέ.
Ζοῦντεξ.

Νικ. Θεμελῆς Πάτραι.
Κωνστ. Παναγιώτου, 'Αθῆναι.
Θεοφάνης Ραυτόπουλος, Πάτραι.
Παναγιώτης Γιαννούσης, Ν. Φάληρον.
'Αθ. Σύμπας, 'Αθῆναι.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αὐρήλιος Π., Ναπολέων Β'. Allines, Χρ' Θεοδωρακόπουλος, Μαγευμένος νέος, "Αγνωστος 'Οδοιπόρος, Νῖκος Ροδάνθης, Κρήτη, 'Ιωάν. Τσιάλης, Καρδούλα χωρὶς ταῖρι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Inconnu, 'Αθήνας.
Μαγευμένος, Λάρισσα.
Τσὰν Τσὼν Λίν, Πειραιεύς.

ΠΕΜΠΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ρουμελιώτης, Εὐρυτανία.
Ξανθὸς νέος, Ξυλόκαστρον.
Παραγγελιοδόχος, 'Αθῆναι.

ΕΚΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Dave Winter, 'Αθῆναι.
Πάρις, 'Αθῆναι.

'Ονειροπόλος βοσκός, Πειραιύς.

ΕΒΔΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πίπης, 'Αθῆναι.
'Απογοητευμένο φανταράκι.
Μεφιστοφελῆς, Μύτικα.
Νέος Βοτανικοῦ, 'Αθῆναι.
Πηραπονιάρης.

ΟΓΔΟΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μαίανδρος, Κρήτη.
'Ακούραστος Τεμπέλης.

ΕΝΝΑΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Δημ. Σαρίκας, Θεσσαλονίκη.
Χρ. Γιοβανίδης, »
Δημ. Γαλάνης, »
Νικ. Σταθόπουλος, »

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΗΛΩΣΕΩΣ

Κόψατέ το καὶ στεῖλατέ το στὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» συνοδευόμενον μὲ 5 δραχ.

'Εγκρίνω πληρέστατα τὸν θεσμὸν
τοῦ πολιτικοῦ γάμου καὶ θέλω
νὰ λάβω μέρος εἰς τὸ
Δημοψήφισμα.
'Υπογραφὴ ἢ ψευδώνυμον

βγαίνει σὰ νᾶναι χρυσό, κύτταξε πόσαις χρυσαῖς ἀχτῖδες πέταξε μονομιᾶς στὴ γῆ καὶ τὴν ἐχρύσωσε.. 'Ετσι κι' αὐτή. "Ισως τώρα ποῦ ἐγὼ τὴν συγλλογίζομαι καὶ κλαίω, αὐτὴ νὰ αἴρῃ νέους θριάμβους... νὰ ρίχνῃ χρυσαῖς μὲ τὰ μάτια της ἀχτῖνες... καὶ νὰ χρυσώνῃ τὸ ἀκροατήριό της. 'Η ὥρα εἶνε ἔνδεκα καὶ μισή... "Ισως νὰ εἶνε ἡ ὥρα ποῦ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν νὰ τὴν ἀνεβάζουν σὲ ὕψη δυσθεώρητα... καὶ νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν ἰδῶ ἐγώ. Μὰ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ καὶ πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ..

«Συγχώρησέ με ἀγαπητή του φίλη... φεύγω, θέλω νὰ τὴν ἰδῶ... νὰ τὴν θαυμάσω, νὰ γεμίσῃ ἡ καρδιά μου ἀπὸ ἔρωτα... γιὰ νᾶναι πειὰ δυστυχής.

"Εφυγε βιαστικός.

'Η Λίζα τώρα δὲν ἐμιλοῦσεν, "Εκλαιε μόνον σιγανά. "Ενοιωνε τὴν ἀγάπη της μικότερη, πειὸ ἀδύνατή.

ΡΟΜΕΟ

Πιρδίκου μ' π'λίμ',
Καμίν' κατήντησ' ἡ 'Αθήνα κ' ἡ καρδιά μ' βάτους τοῦ Μωϋσέως καιγουμένη καὶ μὴ φλεγουμένη.

Εἶπα κ' ἐγὼ ἕνα μεσημέρ' νὰ ξαπλουθῶ κατὰ μιοῆς τ'ς οὐδὸς Παιησ'ων τὴν ὥρα ὅπ' θ' ἀνεῖγ'ν οἱ κρουνοὶ τ'ς Οὔλεν γιὰ νὰ δρουσουλιστῶ λιγοῦλι μέσα ἐς τ'ς χειμάρρους τοῦ θαλασσίου ὕδατους κὶ νὰ μιταβληθῶ ὕστ'ρης εἰς σορδέλλαν παστὴν κὶ μοσχουμυρωδάτ'ν. Μὰ ἐσκέφτηκα ὅτ' μπουρεῖ νὰ μὶ πατήσ' κανένα αὐτουκίνητου ἔτσ' ὅπως θᾶμαι κατὰ γῆς κὶ νὰ πάου στοὺ ἄλλου κόσμου βρεμμένους κι' ἁλατισμένους σὰ στοκουφῆσι.

Χάρι νάχ'ς ἐσύ, ἔρμου, ὁπ' εἶσι ἀδύνατου σὰν ξυλόκουστα κὶ μάειδι ζιοταίνεσι, μάειδι ἀνάφτ'ς, ἀλλὰ τουρτουρίζ'ς ἀκόμα κὶ τοῦ ντάλα μεσημέρ'. Σ' ἔφαε μαθὲς ἡ ἔγγοια πῶς δὶν κάν'ς πιδὶ νὰ σ' κληρονουμήσ' τ'ν ὡραιότητά σ' κὶ τὰ φυσικά σ' τὰ ἰδιότρουπα. "Αν νὰ μ' χαθῆς, διαόλου χαλκομανία, ὅπ' σὶ γλέπου τὸ πᾶσα πραῖ κὶ θορῷ πῶς βρυκουλάκιασι ἢ μακαρίτ'σσα ἡ κυρὰ Φρουσάρ.

Ταῦτα κὶ μένου, γειάσ' κι' ἀντίσυμ'

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

'Ηλιόλουστον μῆτερ μου,

Ζέστες, ζέστες καὶ πανάθεμα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κορίας Οὔλεν ποὺ δὲν μᾶς δίνει νερὸ νὰ πιοῦμε καὶ νὰ δροσιστῇ ἡ καρδούλα μας. Κ' ἔχεις κ' ἐκεῖνο τὸ ἀηδέστατον μαντράχαλον, τὸν σύζυξ μου μετὰ συγχωρήσεως, ὅπερ μοῦ λέγει νὰ ἔμβω εἰς ἅπαξ λουτρὸν φυσχρὸν διὰ νὰ δροσισθῶ. "Ω, τὸν ἀσεβῆ ὅπου θὰ εἰσέλθω ἐγὼ εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ μοῦ φύγῃ τὸ ἅγιον μῦρος ὅπου μοῦ ἔβαλον οἱ ἱερεῖς. Καὶ εἶναι καὶ τὸ ἄλλο ὅπου μπορεῖ καὶ νὰ πνιγῶ καὶ νὰ βρέξω τὸ καινουργὲς ἱμάτιόν μου ὅπου τὸ χρεωστῶ ἀκόμη εἰς τὸν ὑφασματοπώλην. Δι' αὐτὸ ἐγὼ τοῦ εἶπον τὸ ἄλλοθι κ' ἐκεῖνος ἐθύμωσε, ὅπερ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ φύγῃ μακράν. Γένοιτο.

ΒΕΤΤΑ

"Ολα ἀνάφτουσε καὶ καίονται κ' ἡ 'Αθήνα εἶναι καμίνι τρέχει ποταμὸς ὁ ἱδρῶτας μας ἡ φλόγα μασδὲν σβύνει. Οὔτε Οὔλεν οὔτε κάνουλες μᾶς δροσίζουνε διόλου, σὰν καφὲς καβουρντιζόμαστε μέσ' στὴς φλόγες τοῦ διάβολου.

'Εγὼ μόνο στὴν ἀγκάλη σου ὅσο καὶ νὰ στάζῃ ἱδρῶτα θᾶβρω τὴ δροσιὰ τὴν ὤμορφη ποὺ τὴν εὕρισκα καὶ πρῶτα.

Ο ΣΒΙΓΚΟΣ

Μοῦ ἄρεσε. Τὴν εὕρισκα ὡραία, πρὶν σᾶς γνωρίσω. Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ σᾶς ἀγαπῶ, ἀπορῶ πῶς μπόρεσε τὸ πνεῦμα μου νὰ προσηλωθῇ σ' αὐτὴν μιὰ μόνη στιγμή.

"Ετσι ὁ ταξειδιώτης, τὴ νύχτα, κυττάζει ἕνα ἄστρο ποὺ λάμπει στὸν οὐρανό, μὰ ὅταν φανῇ ὁ ἥλιος, γυρίζει μὲ περιφρόνησι τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ ἄστρο ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε μαγέψει. *Κάλτνερον*

Θὰ τρελλαθῶ,
Γιατὶ ἕνα κλῆμα ποῦ ἔχω,
ἕνας ἄλλος τὸ τρυγάει.

Σολεντὰντ

Οἱ ρυτίδες εἶνε ὁ τάφος τῆς ἀγάπης.

Ζὶλ Βιοέντε

'Εμεῖς οἱ ἄνδρες εἴμαστε οἱ μῦγες,
κι' οἱ γυναῖκες εἶνε μέλι,
κ' οἱ πεθερὲς οἱ σφῆκες
ποῦ μᾶς ἐμποδίζουν νὰ φᾶμε.

'Από τὰς 'Ισπανικὰς Κοπλὰς

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

—"Οποιο κορίτσι ζητάει ναβρῇ ἕνα διαλεχτὸ αἴσθημα καὶ ἕνα ξέχωρο ἰσανικὸ ἀνώτερο κάθε ὑλισμοῦ, θὰ τὸ βρῇ σὲ μένα ποὺ τὴ περιμένω. Ποία θὰ εἶναι λοιπὸν κείνη ; Σώτης Χριστοφόρου P. R. 'Εναῦθα.

— Δεσποινὶς ποῦ θέλει νὰ ταξιδεύῃ καὶ νὰ ζῇ εἰς τὰ ὡραιότερα μέρη τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ στερηθῇ ὅ,τι δηποτε καὶ ἂν ἐπιθυμήσῃ ἂς προσπαθήσῃ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰν ἑνὸς νεου μορφωμένου καὶ μετόχου μεγάλων ἀμεριμνανικῶν ἐπιχειρήσεων γράφουσα εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν. 'Αποκλείονται ψευδώνυμα. Mr Leo Davison 732 Randogeh St Detroit Mich U.S A.

— Μ.Π Λουτρὸ Αἰδηψοῦ. Φροντίσατε παραλάβετε ἐπιστολὴν Γραφεῖα «Σφαίρας». 'Αλέκος 'Αντ.

— Μιμόζαν Χῖον. Πῶς ἔχετε ; ὡραῖα δὲν εἰσθε στὴν ἕξοχή ; Τί εὐτυχὴς ποὺ εἰσθε ! ! Τί εὔκολο νὰ σφίξῃ κανεὶς τὴν καρδιά ἔ ; Οὐδέποτε ὅμως θὰ ἔκαμνα τοῦτο εὐρισκόμενος στὴ θέσιν σας. Μὲ συγχωρεῖτε ἐὰν ἐξεφράσθην κακῶς. Δὲν πταίω, γιατὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι συμπτώματα ἀπλήσιας. 'Αρμάνδος Δουβάλ Τρίπολις.

—Δύο φυματικοὶ ἄξιωματικοὶ αἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν μετὰ ὁμοιοπαθῶν δεσποινίδων. Γράψατε Σ.Σ.Σ καὶ Μ.Μ Μ. Poste restante 'Αμαρούσιον.

— Νέος μηχανικὸς τοῦ 'Αμερικανικοῦ ναυτικοῦ, προτιθέμενος τὰ ἐπισκεφθῇ τὴν 'Ελλάδα πρὸς ἐκλογὴν συμβίας, ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ δεσποινίδες 20—25 ἐτῶν, ὤμορφες, μορφωμένες, ἀμέμπτου παρελθόντος καὶ ἄνευ προικός. Προτιμῶνται τελειόφοιτες γυμνασίων, ἰδιαγενεῖς ἢ προσφυγοποῦλες. 'Αποστολὴ φωτογραφίας ἐκτιμηθήσεται δεόντως. Xenophon Tavrides 25 South Street New York City U.S.A.

— Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας μέχρι 20 ἐτῶν. Προτιμῶ τοὺς Πατρῶν. Γράψατε 'Αποστ. Γεωργίου Σιδ)κὸν Σταθμὸν 'Αγ. 'Ανδρέου Πάτρας.

— Νέος μόλις 23 ἐτῶν ὄχι πλούσιος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μιὰ προσφυγοποῦλα ὄχι πλούσια ἀλλὰ ὤμορφη. Προτιμῶνται αἱ εὑρισκόμεναι εἰς τὰς Πάτρας. Σκοπὸς γνωσθῆ ἀργότερον. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Διονύσιον Μαράτον Μαραγκὸν poste restante Πάτρας.

— Α Καλογεροπούλου. Τί σοῦ συμβαίνει ; γιατὶ σιωπᾷς ; Τόσο πολὺ καλοπεργᾶς ὥστε μὲ ξέχασες ; "Ω ! φαντάζομαι. 'Ανδρέας Σ.

— Εἰρήνη Δρανδάκη. Ζητήσατε ἐπιστολὴν p. r. 'Αθήνας. Γ. Δ.

—'Αλληλογραφῶ μὲ κορίτσια ἰδανικά. Σκοπὸς ἔρως. Γράψατε "Αγγελον Βολιοτόπουλον p. r. 'Αγρίνιον.

— Εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἀγαπητόν μου φίλον 'Αποστολον Φραγκούλην εὔχομαι ἔτη πολλὰ καὶ πᾶν ποθητόν. Μιχ. Νάκος

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Α. Βολιοτόπουλον, ἡ πρώτη ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη. 'Εχρεώθητε δραχ. 6. *Ι. Καϊτατζόπουλον*, συνδρομή σας ἐλήφθη.

Μιχ. Νάκον, ἡ «Σφαῖρα δὲν δημοσιεύει ἀνταποκρίσεις. Τὸ ἐδώσαμεν εἰς τὴν «'Ανθοδέσμην». *'Ακούραστον τεμπέλην*, στεῖλετε τίποτε ἄλλο μικρότερον καὶ εὐχαρίστως θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν *Δ. Α. Μπτσον*, ἡ δὶς Νόρα σᾶς ζητεῖ pardon ἐὰν σᾶς ἐπείραξε μὲ τὸ χαριτολόγημά της. *Καρδινάλιον*, ψευδώνυμον ἐνεκρίθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΑΥΤΗΝ ΠΟΥ ΤΟΣΟ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΚΑΙ π-π-ς -γ-γ-ς ΚΩΣΤΑ ;
-τσ- τ-φ-ρε - κ-τ-ρ-

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 25ης Ἰουλίου.

Οἱ ἐσωκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα λαμβάνουν περισσότερους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΕΞΗ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον : Δραχμαὶ 50.
Δεύτερον : Δραχμαὶ 25,
Τρίτον : Δραχμαὶ 15.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον : Δραχμαὶ 50.
Δεύτερον : Δραχμαὶ 25.
Τρίτον : Δραχμαὶ 15.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 384 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 12 ΙΟΥΝΙΟΥ

(Δυὸ νομᾶτοι τρεῖς κουβέντες)

ΟΙ ΔΥΤΑΙ

Λύσεις ὀρθάς, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ἔστειλαν οἱ ἑξῆς ;

Μιχ. 'Αναγνώστου, Μαρία Διγνοῦ, (κλ. 5), *Θεόδωρος Παπᾶς*, Μαργαρίτα Φλώκου, *Νικόλαος Β. 'Αρτέμης*, (κλ. 2), Μιλτ. Νομικός, Πηγὴ Πεσλῆ, Θεοδώρα 'Ηλιοῦ, *Κατίνα 'Ηλιοῦ*, Κωνστ. 'Ηλιοῦ, Σοφία Γεννηματᾶ, Δ. Α Μῆτσος, (κλ. 5) Πηγὴ Νίκου 'Ιωάν. Νιός, Σόλων 'Αγαθος, Βιλελμίνη Φουναράκη, 'Ανδρέας Μίνως, 'Αποστολος Βίντος, Μαρία Βίντου, *Λίλη Σοφικοῦ*, Γεώργ. Δερμιτζάκης, 'Αναστ. Νίκας, Μαρία Ντούρου, Ἰφιγένεια Σάλτα, 'Εμμ. Μικρός, Σοφ. 'Αντωνιάδης, *Καίτη 'Αντωνιάδου*.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Πρῶτον βραβεῖον : Δραχμαὶ 100 εἰς μετρητά, *Λίλη Σοφικοῦ*.

Δεύτερον : Ἕνα σερβίτσιο μανικιούρ, *Καίτα 'Αντωνιάδου*.

Τρίτον : Δραχμαὶ 25 εἰς μετρητά, *Κατίνα 'Ηλιοῦ*.

ΝΕΟΙ

Πρῶτον βραβεῖον : Μία πίπα γιὰ σιγαρέττα, *'Ανδρ. Μίνως*.

Δεύτερον : Ἕνα κουτὶ πούρα, *Θεόδωρος Παπᾶς*.

Τρίτον : Δραχμαὶ 25 εἰς μετρητά, *Νικόλ. 'Αρτέμης*.

Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γράψουν ἐγκαίρως τὰς διευθύνσεις των ἢ νὰ περάσουν μόνοι των ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» διὰ νὰ πάρουν τὰ βραβεῖα των.

'Η Δὶς Νόρα

ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

— Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ἐσημειώθηραν σεισμικαὶ δονήσεις εἰς τὰ Χανιά ;
— "Οχι, κύριε.
— Εἰσθε βέβαιος ;
— Μάλιστα.
— Μὰ γιὰ κυττάξατε καλά. Εἶναι ἀδύνατον. Πρέπει νὰ ἐσημειώθησαν. Δὲν μπορεῖ.
— "Εχετε κανένα γνωστόν σας στὰ Χανιά;
— Τὴν πενθεράν μου ἔχω, κύριε, τὴν πενθεράν μου.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Κατὰ ποῖον τρόπον θὰ τιμωρηθῇ ὁ συνένοχος εἰς τὴν λῃστείαν τῆς Πέτρας ἡγούμενος Παπαγιάννης ;

'Εγὼ προτείνω νὰ τὸν βίλουν μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητον, κ' ἐγὼ τὸ αὐτοκίνητον θὰ τρέχῃ στὸν ἴδιον δρόμον, ὅπου διεκράχθη ἡ λῃστεία, νὰ τοῦ ρίξουν μιὰ ὁμοβροντίαν πυροβολισμῶν καὶ νὰ τὸν ξεκάμουν.

Διὰ τὸν θηριώδη κολόγηρον ἡ τιμωρία αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ πλέον παραδειγματική.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Τὸ «Θεῖο» τῆς Κοφισσιᾶς φεύγει τώρα στὸ λεπτό, φθάνει στὸ λεπτὸ καὶ δὲν σταματῷ στοὺς σταθμοὺς παρὰ ἕνα λεπτό.

Ποίος λοιπὸν θηριοδαμαστὴς ἔκαμε τὸ θαῦμα αὐτὸ διὰ νὰ τὸν λιβανίσωμεν ;

Η ΩΡΑΙΑ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΥ

Μία δροσερωτάτη Ρωσσὶς πωλεῖ εἰς τὴν Κηφισσιὰν πασατέμπο μέσα σ' ἕνα πολὺ κομψὸ πανεράκι. 'Ο πασατέμπος εὑρίσκεται κλεισμένος μέσα σὲ ὡραῖα χάρτινα ποικιλόχρωμα κουτάκια ἕκαστον τῶν ὁποίων προσφέρεται ἀντὶ δύο δραχμῶν.

'Η ὡραία πωλήτρια ἐπιμένει ὅτι μὲ τὸν πυσατέμπο περνᾷ ἀξιόλογα ἡ ὥρα.

Εὐτυχῆς ὅμως ἐκεῖνος ὁποῖος θὰ ἐπερνοῦσε τὴν ὥραν του ὄχι μὲ τὸν πασατέμπο, ἀλλὰ μὲ τὴν πασατεμποῦ.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΔΥΟ ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

'Ο κ. Κόλιας πλησιάζων εἰς τὸ γκισὲ τοῦ ταμείου :

'Ο Κόλιας.— Δύο σετήρια πρῶτα.
'Ο ταμίας.— Τριανταπέντε δραχμές.
Περμαθοῦλα.— Δὲν ἔχετε πειὸ φτηνό ; 'Η μήπως εἶναι πρὶς σφίξῃ ;
'Ο ταμίας.— Θέλετε ὑ ιερῶον ;
'Ο Κόλιας.— Πόσο ἔχει ἡ διατίμησι ;
'Ο ταμίας.— Δέκα δραχμές.
'Η Περμαθοῦλα.—Δῶσε δυὸ ὑπερῶα καλὰ καὶ κοντὰ στὴ σκηνή, γιατὶ εἶμαι βαρύκουη καὶ δὲ γλέπω.
'Ο κ. Κόλιας μὲ τὴν σύζυγόν του Περμαθοῦλαν ἐγκαθίστανται εἰς τὸ ὑπερῶον.
'Ο κ. Κόλιας, ὑπερβολικὰ περίεργος, σκύβει καὶ παρακολουθεῖ τὴν κίνησιν τῆς πλατείας.
'Ο Κόλιας.— Γυναῖκα, ἔδε μιὰ κερία μὲ ὡραῖα μάτια.
'Η Περμαθοῦλα.—Πούφ ! Ψεύτικα θᾶναι.
'Ο Κόλιας.— Τήρα, τήρα κόσμο.
'Η Περμαθοῦλα.— Μωρὲ μὴ σκύβει πολὺ καὶ πέσει στὸ πλατέα.
'Ο Κόλιας.—Κι' ἂν πέσω ;
'Η Περμαθοῦλα.— Δὲν ἄκουσες ποὺ εἶπε τὸ ταμεῖα ὅτι ἡ πλατέα ἔχει τριανταπέντε δραμές ;

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μόνον μὲ Δραχ. 4

Γράψατε :

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΦΩΝΟΓΡΑΦΩΝ

ΒΑΣ. ΚΟΥΒΕΛΗ

Κολοκοτρώνη 100

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἕνα παιδὶ 15 - 58 ἐτῶν διὰ τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας». Μισθὸς ἱκανοποιητικός. Ἐργασία ἐλαφρά.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

ΤΟ **ΜΥΣΤΙΚΟΝ** ΤΟΥ **ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ**

Περιπετειῶδες καὶ καταπληκτικὸν ἀνάγνωσμα

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΜΑΖΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Καραγκιόζης.— Πὲς τοῦ μίγερα νὰ πάρῃ τὰ φαγιὰ καὶ νὰ πάῃ νὰ τ' ἀσφυλίσῃ. Ἔρχεται ὁ μπάρμπας μου. Ὤ, συμφορά μου ....

Σαρλώ. — Ἄχ, Καραγκιόζη μου, πάλι τὴν ἔπαθες. Δὲν μοῦ λὲς οὐτὲς ἡ φωνὲς ποὺ ἀκούγονται εἶναι τοῦ μπάρμπα σου ;

Καραγκιόζης. — Μάλιστα. Ἔρχεται.

Σαρλώ.—Ἔννοια σου καὶ δὲν ἔρχεται .

Καραγκιόζης. — Πῶς δὲν ἔρχεται, ἀδρεφέ, ἀφοῦ ἀκούγετ' ἡ φωνή του ; Θαρρῶ πῶς τὸν βλέπω κιόλας.

Σαρλώ. — Αὐτὸς μιλάει μακρυὰ κ' ἐσὺ ἀκοῦς τὴ φωνή του ἀπὸ τὸ τηλέφωνο. Ἐδῶ μέσα ἔχουμε ἀσύρματο τηλέφωνο κι' ἀμα θέλουμε ἀκοῦμε ὅ,τι γίνεται γύρω μας.

Καραγκιόζης.—Ὅ,τι γίνεται τ' ἀκοῦμε ;

Σαρλώ.— Μάλιστα.

Καραγκιόζης.— Κι' ὁ μπάρμπας μου ποὺ φωνάζει ποὺ λὲς νὰ βρίσκεται τώρα ;

Σαρλώ.— Πολὺ μακρυά. Στὸ χωριό του ἴσως.

Καραγκιόζης. — Ἔ, δὲν εἴμαστε καλά. Ὡρισμένως μέσα σὲ μάγους πέσαμε. Ὤ, συμφορά μου !

Σαρλώ.— Μὴ φοβᾶσαι, Καραγκιόζη μου. Ἐδῶ πέρα πρέπει νἄχῃς θάρρος γιὰ νὰ γίνῃ ἡ δουλειὰ ποὺ θέλουμε.

Καραγκιόζης.— Ἐγὼ λέω νὰ στρίβουμε, ἀδρεφάκι Σαρλώ προτοῦ μαζευτοῦνε ἡ μυῖγες.

Κολητῆρι.— Πᾶμε, ρὲ σὺ πατέλα. Δὲν εἶζες ποὺ μᾶς ἐφάανε καὶ τὸ γάζαρο αὐτοὶ οἱ παλημάνσωποι ; Πᾶμε, ρέ.

Σαρλώ.— Πρέπει νὰ καθήσετε νὰ παιχθῇ κ' ἡ ταινία, νὰ πάρετε καὶ τὰ ποσοστά σας.

Καραγκιόζης.— Δὲ θέλω τίποτα, ἀδρεφέ. Δῶσε μας τὰ ναῦλα μας νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα ν' ἀρχίσουμε τὴ βιομηχανία μας.

Σαρλώ.— Ποιὰ βιομηχανία σου ;

Καραγκιόζης.— Νὰ πουλοῦμε πασατέμπο στὴ Δεξαμενή.

Κολητῆρι.— Καὶ νὰ παίζουμε τὰ ζάρια.

Καραγκιόζης.— Τί διάολο... Πανοράματα ἤρθαμε νὰ δοῦμε ἐδῶ ; Ἀμ' ἂν θέλαμε πανοράματα, παιδί μου, πηγαίναμε καὶ στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς.

Σαρλώ. — Καραγκιόζη, προτοῦ φύγῃς, πρέπει νὰ δῇς ἕνα φοβερὸ πρᾶγμα ποὺ θὰ κάνω.

Καραγκιόζης.— Ἔχει γοῦστο νὰ μᾶς φάῃ.

Σαρλώ.— Ὄχι ἐσᾶς. Θὰ φάω κάτι ἄλλο.

Καραγκιόζης.— Δὲν ξέρεις πόσο συχαίνομαι σὰν βλέπω ἀνθρώπους νὰ τρῶνε.

Σαρλώ.— Λοιπὸν τώρα θὰ δῇς νὰ φάω αὐτὸ τὸ σίδερο. Τὸ βλέπεις αὐτό ;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Σαρλώ. — Ξέρεις τί εἶναι ;

Καραγκιόζης.— Πῶς δὲν ξέρω τί εἶναι. Σίδερο. Ἄμ, καϋμένε, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἤτανε μὲ τὰ σίδερα.

Σαρλώ. — Εἶχες μεταλλεῖα σιδήρου ;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Σαρλώ. — Καὶ ποὺ τὰ εἶχες ;

Καραγκιόζης.— Στὸ Δημοπρατήριο !

Σαρλώ.— Ὡραῖα. Λοιπὸν τώρα . . . αὐτὸ ἐδῶ τὸ σίδερο θὰ τὸ φάω.

Καραγκιόζης.— Φᾶτο.

Σαρλώ.— Θὰ τὸ καταπιῶ.

Καραγκιόζης.— Κατάπιε το.

Σαρλώ.— Δὲν σοῦ φαίνεται περίεργο ;

Καραγκιόζης. - Διόλου.

Σαρλώ — Αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς κ'ἐσύ;

Καραγκιζης — Ἀκοῖς λέει . . . Πῶς δεν μπορῶ.

Σαρλώ.— Δοκίμασε.

(Ὁ Καραγκιόζης; βάζει στὸ στόμα του τὸ μακρὺ σίδερο, ποὺ μοιάζει μὲ βέργα, κι' ἀρχίζει νὰ τὸ τρώῃ).

Σαρλώ. - Μωρὲ μπρᾶβο, Καραγκιόζη. Ἐσύ, βλέπω, εἶσαι φοβερός.

Καραγκιόζης.— Ἄστα αὐτό, κοϋμένε. Ἐπῆγες πάλι νὰ μὲ κοροϊδέψῃς, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερες. Σ' ἐπῆρα χαμπάρι, κατεργαρᾶκο.

Σαρλώ. - Δηλαδή ;

Καραγκιόζης.—Νά, τὸ σίδερο ἦτον ἀπὸ... τσικουλάτα. Ἀμ' δὲ γελιέμαι ἐγὼ ἄλλοτε.

Σαρλώ. - Καραγκιόζη μου, εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ἔξυπνος, γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο. Θὰ σοῦ χαρίσω τὴ γυναῖκα μου.

Καραγκιόζης.— Τί λές, ρέ ; Τὴ γυναῖκα σου θὰ μοῦ χαρίσῃς; Τί διάολο... φαγώσιμο εἶναι γυναῖκα σου;

Σαρλώ.— Περίμενε, Καραγκιόζη μου, καὶ θὰ δῇς. Τέτοια γυναῖκα δὲν ἔχεις δῆ ποτέ σου. Τραγουδάει, χορεύει, χωρὶς ποτὲ νὰ ζητήσῃ φοῦ.

Καραγκιόζης.— Τί ; Δὲν τρώει ;

Σαρλώ. - Ποτέ της.

Καραγκιόζης.—Ἐμ' τότε δὲν μπορεῖ, παιδί μου, νὰ γίνῃ γυναῖκα μου. Ἄ πᾶ, πᾶ, πᾶ !

Σαρλώ.— Καὶ νὰ σοῦ πῶ ; Ἄμα δὲν τὴν κουρντίσῃς δὲν σοῦ μιλάει κιόλα.

Καραγκιόζης.— Νὰ τὴν κουρντίσω ;

Σαρλώ.— Βέβαια. Γιὰ νὰ σοῦ μιλήσῃ καὶ γιὰ νὰ σοῦ τραγουδήσῃ καὶ γιὰ νὰ σοῦ χορέψῃ πρέπει νὰ τῆς γυρίσῃς τὰ ἐλατήρια.

Καραγκιόζης.—Ὥστε ἡ γυναῖκα σου ἔχει ἐλατήρια ;

Σαρλώ.— Μάλιστα. Εἶναι ἡ πιὸ περίεργη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Καραγκιόζης. — Σῶπα, ἀδρεφέ. Μήπως ὅλες ἡ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἐλατήρια, μήπως ὅλες δὲν κουρντίζουνται καὶ ξεκουρντίζουνται. Νά, παραδείγματος φτυάρι, κ' ἡ δική μου γυναῖκα εἶχε ἐλατήρια..

Σαρλώ.— Καὶ τί ἔκανε ;

Καραγκιόζης.— Τῆς τἄκλεψε τὸ Κολητῆρι καὶ τὰ πούλησε.

Σαρλώ.— Μὰ ἡ δική μου γυναῖκα, Καραγκιόζη, δὲν εἶναι ζωντανή.

Καραγκιόζης.—Ἀλλά ; Ἔχει γοῦστο νὰ μοῦ δώσῃς κανένα βρυκόλακα.

Σαρλώ.—Ὄχι. Ἡ δική μου γυναῖκα εἶναι ἀπὸ κερί.

Καραγκιόζης.— Εἶναι *κερία* δηλαδή.

Σαρλώ.—Κοὶ νὰ ξέρῃς πῶς τὴν ἔχω κάνει μόνος μου.

Καραγκιόζης.—Ἔχεις κάνει μόνος σου τὴ γυναῖκα σου ;

Σαρλώ.— Ναί. Τὴν ἔφτιασα πέρσυ τὸν χειμῶνα.

Καραγκιόζης.— Κύριε Σαρλώ, ἄντε ἄλλοῦ νὰ σὲ δείρουνε, χριστιανέ μου, ἄντε ἄλλοῦ νὰ σὲ δείρουνε... Ἐγὼ δὲν μπορῶ, δὲν ἀδειάζω... πῶς τὸ λένε

Σαρλώ. - Ὥστε δὲν πιστεύεις ;

Καραγκιόζης.— Τί νὰ πιστέψω, ἀδρεφέ ; Ποὺ μοῦ λὲς ὅτι ἔκανες μόνος σου τὴ γυναῖκα σου ;

Σαρλώ. — Τώρα θὰ δῇς. (Φωνάζει) Γουλιέλμε.

Γουλιέλμος.—Ὁρίστε, κύριε.

Σαρλώ. - Βάλε στὸ καροτσάκι τὴ γυναῖκα μου καὶ φέρε την ἐδῶ.

Καραγκιόζης.— Μὲ τὸ καροτσάκι τὴν κουβαλᾶς ;

Σαρλώ.— Τώρα θὰ δῇς.

(Σὲ λίγο ὁ ὑπηρέτης τοῦ Σαρλὼ Γουλιέλμος κουβαλλάει ἐπάνω σ' ἕνα καροτσάκι μιὰ πελωρία κούκλα).

Καραγκιόζης.— Δηλαδὴ ἐπίστευες νὰ μοῦ τὴ σκάσῃς πάλι. Μοῦλεγες νὰ μοῦ δώσῃς τὴ γυναῖκα σου κ'ἐγὼ τώρα βλέπω μιὰ κούκλα.

Σαρλώ, (Κουρντίζει τὴν κούκλα).— Περίμενε, περίμενε

(Ἡ κούκλα ἀρχίλει νὰ μιλῇ).

Κούκλα.— Καλημέρα σας, κύριε. Εἴσθε χαριτωμένος.

Καραγκιόζης.— Τὸ ξέρω, τό ξέρω.

Κολητῆρι.— Πατέλα, γιὰ νὰ μιλάῃ ἡ κούκλα σαπῇ πὼς σᾶχῃ καὶ ποτοφόλι.

Κούκλα.—Ἐπεράσατε ὡραῖα χθὲς στὸ τραπέζι ;

Καραγκιόζης.—Πῶς, πῶς. Καταϋποχρεώθηκα.

Κούκλα.— Τί κάνει ἡ κυρία σας ;

Καραγκιόζης.—Ἔχει μπουγάδα.

Κούκλα.—Ἐκάνατε σήμερα τὰ κακά σας ;

Καραγκιόζης.— Τί λεει ;

Σαρλώ.—Ἀπάντησε λοιπόν.

Κούκλα.—Ἐκάνατε σήμερα τὰ κακά σας !

Κολητῆρι.— Τώλα σὰ τἀκάνω ἐγώ.

Καραγκιόζης. - Ντροπή, κυρία. Φαίνεται πὼς εἴσθε πολὺ κακομαθημένη.

Κούκλα.—Ἔρχεσαι μαζῆ μου στὸ σαλόνι ;

Καραγκιόζης. Νό.

Κούκλα.— Πεινᾶτε, κύριε;

Καραγκιόζης. — Τί εἴπατε, περικαλῶ;

Κούκλα — Πεινᾶτε ;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα, μάλιστα.

Κούκλα.— Τότε ψάξετε κάτω ἀπὸ τὸ φουστάνι μου. Θὰ βρῆτε μπανάνες.

Σαρλώ.— Ψᾶξε, Καραγκιόζη μου.

Καραγκιόζης, (σκύβει καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς κούκλας καὶ πετάγεται ἀμέσως ἕνα πιατάκι γεμᾶτο μπανάνες). Παναγία μου !

Κούκλα.—Φάε, Καραγκιόζη. Θέλεις καὶ λεπτά ;

Καραγκιόζης.—Θέλω, θέλω.

Σαρλώ. — Κύτταξε τότε νὰ βρῆς ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπὶ ποὺ βρίσκεται στὸ στῆθος της.

Καραγκιόζης.—Ποῦ βρίσκεται ;

Σαρλώ.— Στὸ στῆθος της, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς.

Καραγκιόζης.—Γιὰ γιατρὸ μὲ πῆρες νὰ τῆς κυττάξω τὴν καρδιά ;

Κολητῆρι.—Νὰ τὴν κυττάξω ἐγώ, πατέλα ποῦχω κάνει ἀλμπάνης ;

Σαρλώ.—Ἔμπρός, Καραγκιόζη.

Καραγκιόζης.—Τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπί, ἔ ;

Σαρλώ.— Ναί. Πάτησέ το.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ Κου ΒΑΖΟΥ

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ

— Γυναῖκα, ἀπόψε θέλω νὰ φᾶμε ἔξω. Ποῦ λὲς νὰ πᾶμε ;

— Πᾶμε στὴν «Ἤβη».

— Μωρέ, ἀκόμα δὲν τ' ἀνοιξες καλὰ-καλὰ τὸ στόμα σου καὶ σοῦφυγε. Μεγαλεῖο πρᾶγμα. *Ἤβη, βήπ βίοι*, οἱ *βίοι τῶν ἁγίων ὀπλεδή* Κρῖμα πού εἶναι κλειστὰ τὰ παράθυρα καὶ δὲν τ'ἀκούσανε καὶ ἀπόξω.

—Δὲν θέλεις στὴν «Ἤβη» τότε πᾶμε στὴν Κηφισσά. Θὰ πάρουμε καὶ ἀέρα.

— Αὐτὸ μάλιστα. Σὲ δροσίζει σὰν γρανίτα. *Κπφοσά, Κεῖ-φυσᾶ, ὀπλαδὴ ἐ-εῖ φυσᾶ, φυσᾶ.* Ἄ, μὰ αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ γράψω γυναῖκα γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν καὶ τὰ ἐγγόνια μας.

— Θέλεις στὸ Μαροῦσι ;

— *Μαροῦ-σί, Μαροῦ ἰσί.* (Γαλλικά. *Μαροῦ ἐδῶ*, δηλαδὴ *ἔλα ἐδῶ, Μαροῦ, Μαρούλα.* Γυναῖκα, δὲν θὰ τὸ ξαναπῆς αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ Θα τὸ φυλόξῃς γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης μας.

Ὁ κ. Σφιρντιλώνης

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ